

မြန်မာ့စိုးရာ ယုံတမ်း စကား ပုံပြင်များ ဦးအောင်သိမ်းမြတ်

စာဦး အမှာ

ကလေးများ ဆုံမိကြသောအခါ ပျော်ရွှင်စွာ ကစားကြလေ့ ရှိသည်။ ထိုသို့ ကစားသော ကစားနည်းများ အနက် 'မယုံသူကို ခူးခေါက်ကြေး' ဖြင့် ဒဏ်ထားသည့် 'ယုံတမ်း စကား' ပြောသော ကစားနည်း တစ်ရပ် လည်း ပါဝင်ပေသည်။

'ငါကွာ၊ ကမ္ဘာလုံးကြီးပေါ် တက်ထိုင်ပြီး လေလည်လိုက်တာ ကမ္ဘာလုံးကြီး ကွဲထွက်သွားတဲ့ အတွက် အာရှ အာဖရိက ဥရောပ အမေရိက ဆိုတဲ့ တိုက်ကြီးတွေ ပေါ်လာတာဗျာ၊ ကဲ ယုံကြလား'

'ယုံပါတယ်၊ ယုံပါတယ်'

ဤသည်ကို သတိ ရသောကြောင့် ဤပုံပြင်စုကို မြန်မာ့ ရိုးရာ ယုံတမ်း စကား ပုံပြင်များဟု အမည် ပေးပါသည်။

သို့ဖြစ်လျှင် ယုံတမ်း ဟူသည် အဘယ်နည်း။

တကယ် အမှန် မဟုတ်ဘဲ ယုံလိုက ယုံနိုင်ရုံမျှ ဖြစ်သော စကား။ တကယ် အမှန် မဟုတ်ဘဲ ယုံလိုက ယုံနိုင်ရုံမျှ ဖြစ်သော အကြောင်း အရာ။ သို့မဟုတ် မယုံချင်စဖွယ် အကြောင်းအရာ။

ယုံတမ်း စကားကို ကြည့်ကြဦးစို့။ ယုံတမ်း စကား ဟူသည်မှာ ယုံကြည်နိုင်ဖွယ် မရှိသော စကား ဖြစ်ပေသည်။ သို့ဖြစ်သဖြင့် ရှေ့တွင် ဖတ်ရှုရမည့်

ပုံပြင်များသည် ယုံကြည်နိုင်ဖွယ် မရှိအောင် ထူးဆန်းနေ သည်များကို
တွေ့ရပါလိမ့်မည်။ ထိုအခါတွင် စကား ကျန်နိုင်ပါသည်။

ပုံပြင် ဟူသမျှသည် ယုံတမ်း နယ်ပယ်တွင် အများဆုံး အကျုံးဝင် သည်
မဟုတ်သလော။ ဟုတ်ပါသည်။ ယုန်က တရား စီရင်သည်၊ သစ်ငုတ်က စကား
ပြောသည်၊ ရေက စကား ပြောသည်၊ သစ်ရွက်က စကား ပြောသည် စသည်တို့မှာ
ယုံကြည်နိုင်ဖွယ် မရှိသော အကြောင်း အရာများပင် ဖြစ်ပါသည်။

သို့ရာတွင် ဤ ယုံတမ်း စကား ပုံပြင်များမှာ ထိုပုံပြင်များထက်
ထူးခြားပါသည်။ ထိုထူးခြားသော ပုံပြင်များကို ယုံတမ်း စကားဟု

ခေါင်းစဉ် တပ်ခြင်းမှာ လေးနက်သည့် ရည်ရွယ်ချက် ရှိပါသည်။
ဤကား တစ်ချက်။

နောက်တစ်ချက် ရှိပါသည်။

မြန်မာ့ ရိုးရာ ပုံပြင်များ၊ ပုံစံအားဖြင့် ဆရာကြီး (ဦး) ဒေါက်တာ
ထင်အောင်၏ မြန်မာ ပုံပြင် သုံးဆယ် စာအုပ်နှင့် မြန်မာ့ ရိုးရာ ပုံပြင် များ
စာအုပ်တို့တွင် ဘိုးဘေး အစဉ်အဆက် လက်ဆင့်ကမ်း ပြောခဲ့ သော ပုံပြင်များကို
ဖော်ပြထားပေသည်။

ဤအထဲတွင် တစ္ဆေ သရဲ ပုံပြင်များ ပါဝင်ပါသည်။

မြန်မာတို့သည် သရဲ သဘက် တစ္ဆေ ဖုတ် ကျတ် မှင်စာ ဟု ခေါ်သာ
ခေါ်ကြ၏ ။ ကျတ်ကား ဘယ်သို့၊ သဘက်ကား မည်သို့ ဟူ၍ ကား ခွဲခြား
မထားကြပါ။ သဘက်သည် မျက်လုံး တစ်ထွာ ကျယ်၍ တစ္ဆေသည် မျက်လုံး
တစ်တောင် ကျယ်သည် ဟူ၍ လည်း ခွဲခြား သတ် မှတ် မထားပါ။

ထို့ပြင် တစ္ဆေ ခြောက်လျှင် သစ်ပင်ကို လှုပ်ပြ၍ မှင်စာ ခြောက်လျှင်
မျောက်ယောင် ဆောင်ပြီး အူသည် စသည်ဖြင့်လည်း ခွဲခြား မထားပါ။ နားရွက်ကြီး

တစ်ဖက် ခင်းပြီး တစ်ဖက်ကို ခြုံကာ လျှာကြီး တစ်လံ လောက်ကို ထုတ်ပြသည်
ဟူသော စာပေ အမှတ်အသားထက် ပိုသော ပြည့်စုံသော မှတ်တမ်း မှတ်ရာ မရှိပါ။

ခြုံ၍ ဆိုရလျှင် သရဲ သဘက် ဖုတ် တစ္ဆေ မှင်စာ ကျတ်တို့ကို ခွဲခွဲခြားခြား
မြင်ဖူးသူ မရှိသလောက်ပင်ဟု ဆိုရဖွယ် ရှိပေသည်။ ထိုသို့ ရှိသော်လည်း တစ္ဆေ
ခြောက်သည်၊ သရဲ ခြောက်သည်၊ သရဲ ပူးသည် ဟူ၍ ကား ပြောနေကြသည်သာ
ဖြစ်ပါသည်။

စကားဝိုင်းများတွင်လည်း စကား စပ်မိသည့် အခါ မည်သူ့ကို မည် သည့်
နေရာ၌ တစ္ဆေ ခြောက်သည်၊ သရဲ ခြောက်သည် ပြောကြသည် သာ ဖြစ်၏ ။ တစ္ဆေ
သရဲကို မမြင်ဖူးသော်လည်း ခြောက်လှန့်လိမ့်မည် ဟု ထင်နေကြသည်သာ ဖြစ်ပေ၏
။

ဤသို့ဖြင့် တစ္ဆေ သရဲ သဘက် ကျတ် ဥစ္စာစောင့် ပုံပြင်များ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့၏
။ အချို့သည် စာထဲ ပေထဲသို့ ရောက်သွား၏ ။ အချို့သည် လေထဲတွင်ပင်
တည်ရှိနေ၏ ။ လေထဲတွင် ရှိနေသေးသော ထိုပုံပြင် များသည် သိမိသူတို့
ကွယ်လွန်သွားလျှင် ပျောက်ကွယ် မသွားနိုင်ပေ သလော။ ထိုအခါ မြန်မာတို့၏ ရိုးရာ
ပုံပြင် တစ်မျိုး ဖြစ်သော ထို အရာများ ဆုံးရှုံးသွားရခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

သို့အတွက် အစွန်း နှစ်ပါးကို ရှောင်ရှားပြီး သင့်လျော်မည့် ပုံပြင်
အနည်းငယ်ကို ဤပုံပြင်စု၌ ထည့်သွင်းပါသည်။

နောက်တစ်ချက်လည်း ကျန်သေး၏ ။

ဤသည်မှာ အင်း အိုင် ခါးလှည့် လက်ဖွဲ့ မန္တရား ပုံပြင် ဖြစ်၏ ။

ဤပုံပြင်များကိုလည်း ဘိုးဘေးမှ သားမြေး အထိ နှုတ်ဆင့် ကမ်း ကာ
သယ်ယူလာကြရာ မြစ် တီ တွတ် ကျွတ် ဆက်တို့ လက်ထက် ရောက်မှ အစတုံး
ကွယ်ပျောက်ရတော့မည်လော။ သို့အတွက် ဤကဲ့ သို့သော ပုံပြင် တစ်ပုဒ်စ
နှစ်ပုဒ်စကိုလည်း အစွန်း နှစ်ပါးနှင့် လွတ် အောင် ဖော်ပြထားပါသည်။

အစွန်း နှစ်ပါး။ မှန်ပါသည်။ ထိုစကားကို နှစ်ကြိမ် သုံးစွဲခဲ့ပါသည်။

အစွန်း နှစ်ပါး ဆိုသည်မှာ အလွန်အမင်း မှီခို အားထားသည် အထိ ယုံကြည်သော အစွန်းနှင့် လုံးဝ ပစ်ပယ်သော အစွန်းတို့ ဖြစ်ပါသည်။

ပြိတ္တာ အမျိုးအစားထဲတွင် အကျုံးဝင်သော ထိုနာနာဘာဝတို့သည် လူတို့၏ အားထား မှီခိုရာဟု ထင်မြင် ယုံကြည်လာအောင် သိမ်းသွင်း သော ပုံပြင်မျိုး ဤပုံပြင်စုတွင် မပါဝင်ပါ။ သို့ရာတွင် ပေတဝတ္ထု ဝိမာနဝတ္ထုတို့ အထင်အရှား ရှိနေပါလျက် လုံးဝ မရှိဟု ခါးခါးသီး ငြင်းဆန်သည့် ပုံပြင်များလည်း မပါဝင်ပါ။

မပါဝင်သော်လည်း လူ၏ စွမ်းအင် သတ္တိကို အဖုံးလွှမ်း မခံပါ။ နာနာဘာဝ ပုံပြင် အများစုသည် လူကို ဦးညွှတ်ကြရ အောက်ကျို့ ကြရ ပေ၏ ။

ပုဂံ အရည်းကြီးတို့၏ အဆွယ် အပွား ပွဲကျောင်း အမှုအကျင့်များ သည် မြန်မာ့ရိုးရာ ထုံးစံလေ့များတွင် ပူးဝင် စွဲကပ်နေသဖြင့် စပ်ဆိုင်ရာ ပုံပြင်များ ဖြစ်ပေါ်နေခဲ့ပေသည်။

ယင်းတို့ကိုလည်း ကြားဖူးနားဝ ရှိကြစေရန် ဖော်ပြသော်လည်း တစ်ဖက်စွန်းသို့ မရောက်စေရန် သတိ ထားပါသည်။ ယုံတမ်းစကား ပုံပြင် များ ခေါင်းစီး အောက်သို့ သွတ်သွင်း ထားသဖြင့် ထိန်းချုပ်ပြီးသား သိမ်းဆည်းပြီးသား ဖြစ်သွားပြီဟု ယုံကြည်ပါသည်။

ရှေးစကား သို့မဟုတ် ပုံပြင်များသည် နှုတ်ဆင့်ကမ်း အဖြစ်မှ စာ နှင့် ပေနှင့် မဖြစ်သေးလျှင် ဖြစ်အောင် ကြိုးပမ်းသင့်ကြပေသည်။ လေ ထဲက ရတနာများ လေလွင့် တိမ်ကောသွားလျှင် အမျိုးသားပိုင် အနုပညာ ရပ်များ ဆုံးရှုံးရသည်ဟု ဆိုနိုင်ပေ၏ ။

ဦးအောင်သိမ်းမြတ်

ငွေလမှာ ယုန် ဝပ်သတဲ့

ရှေးရှေး အခါတုန်းက ဘဖိုးအို တစ်ယောက် ရှိလေသည်။ သူသည် အလွန် ဆင်းရဲသဖြင့် ဆန်ဖွပ်သည့် လက်ဆုံ တစ်လုံးသာ ပိုင်ဆိုင်သည်။ သူသည် ဆင်းရဲသော်လည်း လုံ့လ ဝီရိယ ရှိသည်။ သူ့ကို ကြည့်လိုက်လျှင် ထိုင်နေ သည်ကို မတွေ့ရ။ ဆန် ဖွပ်နေသည်ကိုချည်း တွေ့ရသည်။

ထို ဘဖိုးအိုတွင် အဖော် ဟူ၍ လည်း မြေး မြစ် တီ တွတ် တစ်ယောက် မျှ မရှိချေ။ ယုန်အိုကြီး တစ်ကောင်သာ ရှိသည်။ ယုန်အိုကြီးသည် ဘဖိုးအို ဆန်ဖွပ်သည့် ဘေးတွင် ဝပ်နေလေ့ ရှိသည်။

ယုန်အိုကြီးသည် တစ်နေ့တွင် မိုးပေါ်သို့ မော့ကြည့်ကာ ဝမ်းသာအားရ အော်လေသည်။

'ဘ ဘ၊ ဟိုမှာ ဟိုမှာ'

ဘဖိုးအိုသည် ယုန် ညွှန်ရာသို့ မော့ကြည့်သည်။

ဆန်ကော တစ်ချပ်နှင့် ဆန်ခါ တစ်ချပ်၊ ဗန်းကြီး တစ်ချပ်ကို ပွေ့ထားသော အမယ်ကြီးအို တစ်ယောက်။ လေ လှေကားထစ်ကို တစ်ထစ်ချင်း နင်း လျက် ဆင်းလာသည်။ အမယ်ကြီးအိုသည် ဘဖိုးအို ထောင်းထားသမျှ ဆန် များကို ဆန်ကောဖြင့် ပြာသည်။ ပြာသမျှ ဖွဲများသည် ဗန်းထဲသို့ ကျ၏ ။ ဆန် ကောင်း ဆန်သန့် ရရှိစေရန် ဆန်ခါဖြင့် ချပေး၏ ။

သို့သော် အမယ်ကြီးအိုသည် နံနက် လင်းလာလျှင် ထရပ်၏။ ခါး ဆန့်ပြီးနောက် လေ လှေကားကို တစ်ထစ်ချင်း နင်းလျက် မိုးပေါ်သို့ တက်သွား လေ၏။

စင်စစ် အမယ်ကြီးအိုကား လ နတ်သမီး ဖြစ်ပေသည်။ ငွေလရောင် အောက်၌ တကုန်းကုန်း ဆန် ဖွပ်နေသော ဘဖိုးအိုကို သနားသောကြောင့် လာရောက် ကူညီခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အဖိုးကြီးအိုမှာ အမယ်ကြီးအိုနှင့် စကား တစ်ခွန်းမျှ မပြောလိုက်ရပါ။ သို့သော်လည်း အမယ်ကြီးအိုအား သတိတရရ ဖြစ်နေသည်။ အမယ်ကြီးအို ဆန်ခါဖြင့် ချပေးသွားသော ဆန်တွေမှာ ကောင်းသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ယုန်အိုကြီးကလည်း အမယ်ကြီးအို ပြာပေးသည့် ဖွဲတွေ စားရ၍ လွမ်းသည်။

အမယ်ကြီးအိုသည် တစ်လနီးပါး ပျောက်ကွယ်နေခဲ့ပြီး ဒုတိယ လပြည့်နေ့တွင် ရောက်လာပြန်သည်။ ဗန်းနှင့် ဆန်ကော ဆန်ခါလည်း ပါလာသည်။ တစ်ညလုံး ဆန်ပြာ ဆန်ချပြီး လင်းသည်နှင့် လေ လှေကားကို နင်းပြီး ပြန်သွားပြန်သည်။

အဖိုးကြီးအိုနှင့် ယုန်အိုကြီးမှာ အမယ်ကြီးအိုအား လွမ်းဆွတ် တသ နေကြရသည်။ အမယ်ကြီးအိုလည်း တတိယ လပြည့်နေ့ ညကျမှသာ ရောက်လာပြန်သည်။

လပေါင်း များစွာ ကြာခဲ့ပြီးနောက် တစ်ခုသော နံနက်တွင် အဖိုးကြီးအိုက စကား စတင် ပြော၏။

'အမယ်ကြီးအိုရာ၊ ငါတို့မှာ မင့်လက်ရာ ဆန်ကောင်းနှင့် ဖွဲတွေ စားပြီး မင့်ကို တစ်လလုံး လွမ်းနေရတာ မကောင်းပါဘူး'

'သည်တော့ တော်က ဘာလုပ်ချင်သတုံး'

'မင်း သွားရာကိုသာ ငါတို့ကို တစ်ပါတည်း ခေါ်သွားပါလား'

'သလိုဆိုလည်း လာလေ'

အမယ်ကြီးအိုသည် အဖိုးကြီးအို၏ လက်ကို ဆွဲသည်။ လေ လှေကားကို တစ်ထစ်ချင်း နင်းတက်သည်။ ဘဖိုးအိုသည် သူ့လက်ဆုံနှင့် ကျည်ပွေ့ကို ခါးစောင်းတင်လျက် ယူသွားသည်။ ယုန်အိုကြီးလည်း ခုန်ဆွ ခုန်ဆွဖြင့် ပါသွား သည်။

ဘဖိုးအိုသည် လပေါ်တွင် အငြိမ်းစား နေဟန် မတူ။ လက်ဆုံကြီးဖြင့် တကုန်းကုန်း ဆန်ဖွပ်မြဲ ဖွပ်နေဟန် ရှိသည်။ ယုန်အိုကြီးကလည်း လက်ဆုံဘေးတွင် လာရောက် ဝပ်နေဟန် တူ၏ ။

ထိုသို့ ဆိုရခြင်းမှာ လပြည့်နေ့ ညတွင် ဘဖိုးအိုနှင့် ယုန်ကို ဝိုးတိုင်း ဝါးတား မြင်ရသောကြောင့်ပေတည်း။

*

ပုပ္ဖားတောင်မှ ခုန်ချခြင်း

ရှေးလွန်လေပြီးသော နှစ်ပေါင်း လေး ငါးထောင်က ပုပ္ဖားတောင်နှင့် မနီးမဝေး တွင် ရွှေဖို ဟူသည့် ရွာတစ်ရွာ ရှိခဲ့လေသည်။ ထိုရွာတွင် ဆရာ တပည့် နှစ် ယောက် ရှိသည်။

တပည့် အမည်မှာ ငနောင်း ဖြစ်၍ ဆရာ အမည်မှာ တပေါင်း ဖြစ်သည်။

ငနောင်းသည် အသိ အလိမ္မာ နည်းပါးသော်လည်း အစဉ်းစား ကြီးသည်။ အချိန် လွန်မှ သတိရလေ့ ရှိသည်။

သူ့ဆရာ တပေါင်းကား အိမ်မှ မကြာခဏ ပျောက်သွားလေ့ ရှိသည်။ ပြန်လာလျှင် ဆေးမြစ်တွေ ဆေးပင်တွေ ပန်းစို ပန်းခြောက်တွေ တနင့်တပိုး ပါလာလေ့ ရှိပေသည်။

တစ်နေ့သော် တပေါင်းသည် ငနောင်းအား တောနက်ကြီးထဲသို့ ခေါ် လာ၏ ။ ချုံတွေထဲ ဝင်၊ ချောက်တွေထဲ ဆင်း၊ စမ်းချောင်းတွေ ဖြတ်ရ၏ ။ လူကို ဖမ်းယူတတ်သည့် နွယ်ရှင်ကြီးတွေ တွေ့သောအခါ ကွင်းရှောင် သွား ကြရ၏ ။

သူတို့သည် ညဉ့်အခါတွင် ကျောက်ဂူထဲ ဝင်အိပ်၏ ။ ကျောက်ဂူ မတွေ့ လျှင် သစ်ပင်ပေါ်တက်အိပ်၏ ။ ချုံတွေ နွယ်တွေ သစ်ပင်တွေကို တိုးဝှေ့ ရှောင်တိမ်းလာရာက ချုံနွယ်တွေ နည်းပါးလာ၏ ။ ပန်းပင်တွေ များပြားလာ သည်။

ရှေ့သို့ တိုးလေလေ ပန်းနဲ့ ကြိုင်သော ပန်းပင်တွေ များလေလေ ဖြစ်၏။

သုံးရက်မြောက် နံနက်တွင်မူ သူတို့သည် မတ်စောက်သော တောင် တစ်
လုံးပေါ်သို့ စတင် တက်ကြလေပြီ။

ထိုသို့ တက်ရာတွင် နွယ်ပင်တွေကို ဆွဲတက်ရသည်။ နွယ်ပင် မရှိသော
နေရာ၌ ဝါးခုတ်ယူကာ ထောင်တက်ရသည်။ တက်လိုက် နားလိုက်ဖြင့် တစ်
နံနက်လုံး တက်ကြရာ မွန်းတိမ်းမှသာ တောင်ကလပ် ထိပ်သို့ ရောက်တော့ သည်။

ငနောင်းသည် မောပန်းစွာဖြင့် ပစ်လွဲပြီး နား၏။ ဆရာ တပေါင်းကား
မနားပါ။ ဟိုချုံဝင် သည်ချုံတိုး၊ တစ်ဂူဝင် တစ်ဂူထွက်ဖြင့် အလုပ် များနေ ၏။

မကြာမီ ကြီးမားသော ကျောက်ပြားကြီး တစ်ချပ်နှင့် ရှည်လျား လုံး
ချောသော ကျောက်တုံး တစ်တုံးကို ထမ်းလာသည်။ ငနောင်း၏ ရှေ့တွင် ပစ်
ချသည်။

'အခါကောင်း နက္ခတ်ကောင်း မိတုန်း ထဟေ့ ထဟေ့၊ ပျင်းတွဲ လေးကန်
မနေနှင့်'

ဆရာ နှိုးဆော်သဖြင့် ငနောင်း လူးလဲ ထသည်။

'သည်နေရာမှာ ငါ ထိုင်ပြီး မန္တန် စုတ်မယ်၊ မင်းက ဟောသည်မှာ ထိုင်၊
သည် ကျောက်ပြင်ပေါ် တက်လာသမျှ အကောင်တွေကို ဟောသည် ကျောက်တုံးနှင့်
ဖမ်းကြိတ်ပေတော့'

ငနောင်းသည် လုံးချောသော ကျောက်တုံးရှည်ကို ကိုင်ထားသည်။ မုဆိုး
ဒူးထောက် ထိုင်နည်းဖြင့် ထိုင်သည်။

'ငါ ပြောတာ နားလည်ရဲ့လား၊ ကျောက်ပြင်ပေါ် တက်လာရင် ငေးမော
တွေဝေ မနေနှင့်၊ ကြိတ်သာပစ်၊ ကဲ စပြီဟေ့'

ဆရာ တပေါင်းသည် စကား ဆုံးလျှင် ဆုံးချင်း မန္တန် ကျူးရင့်တော့

သည်။ ချက်ချင်းပင် မြွေစိမ်း တစ်ကောင် လျှောခနဲ ရောက်လာသည်။ ကျောက်
ပြားပေါ်တက်သည်။ ကိုက်မည် စိုးသော်လည်း ငနောင်း နောက်မတွန့် ကြိတ်
ပစ်သည်။ ထို့နောက် လိပ်ပြာတွေ တီကောင်တွေ ငှက်တွေ ယင်ကောင်တွေ
အဆက်မပြတ် လာသည်။ ငနောင်းလည်း လာသမျှ မလွတ်အောင် ဖမ်းကြိတ် သည်။
ကြိတ်ပြီးသမျှကို သမအောင် လူးလိုမ့် ကြိတ်ရသဖြင့် ချွေးဒီးဒီး ကျ၏ ။

နေတစ်ခြမ်း ဝင်၊ လတစ်ခြမ်း ထွက်ပြီ။

တပေါင်း၏ မန္တန်စုတ်သံ ရပ်သွားသည်။

ကျောက်ပြား ဘေးသို့ ကပ်လာကာ ငနောင်း ကြိတ်ထားသမျှကို ပို၍
နှံ့ပြန့်အောင် ထပ်မံ ကြိတ်မွှေပြန်သည်။

ပြီးလျှင် 'မင်း ကြိတ်သတ်သမျှတွေဟာ တစ်ခုမှ သက်ရှိ သတ္တဝါ မဟုတ်
ဘူး၊ ပန်းပွင့်တွေ ဆေးပင် ဆေးမြစ်နှင့် ဆေးဖက်ဝင် ပစ္စည်းတွေချည်းပဲ' ဟု
ငနောင်းအား ပြော၏ ။

'ဆရာ ဘာလုပ်မှာတုံး အဲဒါတွေကို'

'စားမယ်လေ၊ မင်းရော ငါရော စားမယ်၊ နှစ်ယောက်လုံး ဆေးဝိဇ္ဇာ
ဖြစ်မယ်'

'ဟာဗျာ၊ တီကောင်တွေ ယင်ကောင်တွေ၊ သည်ထဲမှာ ချေးထိုးပိုးတောင်
ပါသေး၊ မသတိစရာကြီး ဆရာရယ်'

ငနောင်း ရှုံ့မဲ့နေသည်။ ကြက်သီး ထပြသည်။

'မင်း မရွံ့အောင်လို့ ငါ ရှင်းပြခဲ့ပြီးပြီပဲ၊ ကဲ ကဲ အခါကောင်း မကုန်မီ
စားစို့'

ဆရာ တပေါင်းသည် အင်းချထားသော သစ်ရွက် တစ်ရွက်ဖြင့် ကော်၍
ကော်၍ စားသည်။ ငနောင်းမှာ ဆရာအား ကြည့်ရင်း ပျို့လာသည်။

'ဟကောင်၊ အခါ နှောင်းသွားမယ်၊ စား'

ငနှောင်း မစားပါ။ တပေါင်းကား အဆက်မပြတ် စားသည်။ စား၍ ကုန်သော အခါ 'ငါ့တပည့်ရင်းမို့ မင်းကို ကျေးဇူးဆပ်တာပါ။ မင်းက လက် မခံတော့လည်း နေခဲ့ပေတော့ဟေ့' ဆိုကာ ခုနီထလိုက်သည်။ ဆရာ တပေါင်း မိုးပေါ်သို့ ပျံတက်သွားပြီ။

ငနှောင်း တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သည်။ ဆရာရေဟု အော်ခေါ်သည်။ သူ့ အသံသာ ဝေး၍ ပျောက်သွားသည်။ ညဉ့်နက်သည်ထက် နက်လာသည်။ ဟိုတွေး သည်တွေး တွေးကာ ငနှောင်း ကြောက်ရွံ့လာသည်။

သို့အတွက် မျက်စိ မှိတ်ကာ လေးဖက် ထောက်သည်။ သူ ရွံရှာသော အရာများ ကပ်နေသည့် ကျောက်ပြားကြီးကို လျှာဖြင့် လျှက်သည်။ ပြောင်စင် သလောက် ရှိသောအခါ သူသည် တောင်ကမ်းပါးသို့ သွားရပ်သည်။ အောက် တွင် ကျောက်တုံးတွေ သစ်ပင်တွေ။ သူ မခုန်ရဲ။

'ဟယ် ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်၊ လာလေရော့ဟာ'

ငနှောင်းသည် ခြေတစ်ချောင်း ကြွသည်။ ခြေမကို ဖမ်းကိုင်ပြီး လေထဲသို့ ကိုယ်ကို လွှဲပစ်လိုက်ရာ ရွှေဖိုရွာ ဘေးရှိ ကောက်ရိုးပုံပေါ်သို့ ကျသွားလေ သတည်း။

*

သိကြားလာ ဆေး ကိုယ်ပျောက် ဆေး

မိကျောင်း ပါးစပ်ထဲမှာ ဘာပါလိမ့်

ဘုရင့်နောင် မင်းတရား၏ သားတော် ငါးဆူ ဒါယကာ ဟံသာဝတီ
ရွှေနန်း ကို အုပ်ချုပ် စိုးစံတော်မူချိန် ဖြစ်သည်။

ဟံသာဝတီ ရွှေမြို့တော်၏ အနောက် အရပ်တွင် မြစ် တစ်စင်း ရှိသည်။
မြစ်နှင့် မနီးမဝေးတွင် တောမှီ ရဟန်း တစ်ပါး သီတင်း သုံးတော်မူသည်။
ဆရာတော်အား မောင်ရှင် တစ်ပါးနှင့် စိတ်ပေါ့သွပ်သူ တစ်ယောက်တို့ ဆည်း ကပ်
လုပ်ကျွေးကြသည်။

တစ်နံနက်တွင် မောင်ရှင် ဆွမ်းခံ ထွက်လာသည်။ သူ့ နောက်ပါးတွင်
စိတ်ပေါ့သွပ်သူ လိုက်ပါလာသည်။

စိတ်ပေါ့သွပ်သူသည် လက်ဝါးကို ဆုပ်ချည် ဖြန့်ချည် ပြုလျက် 'ပျောက်
စေ ပေါ်စေ ငါ့အမိန့်' ဟု ရယ်မော အော်ဟစ်နေသည်။

မောင်ရှင်ကား တသွင်သွင် စီးဆင်းနေသော မြစ်ရေ အလျဉ်ကို ကြည့်ပြီး
ရုပ် နာမ် တရားတို့၏ ဖြစ်ခြင်း ပျက်ခြင်းကို ဆင်ခြင်လျက် လျှောက်သည်။ စိတ်ကို
သိမ်း၍ မရပါ။ စိတ်ပေါ့သွပ်သူ၏ 'ကပ်စမ်း ခွာစမ်း၊ ပျောက်စေ ပေါ်စေ'
အော်သံတို့က ကြီးစွာ နှောင့်ယှက်နေသည်။

'တိတ်တိတ် မနေနိုင်ဘူးလား'

မေးလည်း မေး လှည့်လည်း လှည့် အကြည့်တွင် မြစ်ထဲမှ ထင်းတုံး ကြီး တစ်တုံး ဘွားခနဲ ပေါ်လာသည်။ မောင်ရှင် လှည့်မကြည့်ဖြစ်။ ထင်းတုံး ဘက်သို့ အာရုံ ရောက်သွား၏ ။ ထင်းတုံးသည် ပေါ်လျက် မချောဘဲ မြုပ်လျက် ချောလာ ရသည်မှာ မည်သည့် အတွက်နည်း။

'စီးတော် မိကျောင်း ငမိုးရိပ်က အခုမှ ပေါ်လာတာကိုး၊ တယ်ပြီး အမှု ထမ်း ပေါ့လျော့သကိုးဟဲ့'

မှန်ပေ၏ ။

ထင်းတုံး မဟုတ်။

စိတ်ပေါ့သွပ်သူ ပြောသည့် အတိုင်း မိကျောင်း မှန်ပေ၏ ။ မိကျောင်း သည် ကမ်းဘက်သို့ တရွေ့ရွေ့ နီးကပ်လာသည်။ သူ့ပါးစပ်ထဲတွင် တစ်စုံတစ်ရာ ကိုက်ထားသည်။ ပို၍ နီးလာသောအခါ သဲကွဲစွာ မြင်ရပြီ။ ကြေးနီ ပုရပိုက် ကြီးပါ တကား။

'အမယ်၊ မင့် အရှင်သခင် အပျင်းပြေ ဖတ်ဖို့ နန့်နှောင်းခါရီ ပုရပိုက် ကြီး လာရောက် ဆက်သတာလား'

စိတ်ပေါ့သွပ်သူသည် ဆိုင်းထမ်းကို ချကာ ခါးထောက်၍ တဟားဟား ရယ်မောနေ၏ ။ မောင်ရှင်လည်း အလိုက်သင့် ပြော၏ ။

'အေး၊ ဟုတ်တယ်ဟ အရူးရ၊ သူ ပြန်ပြီး မငုပ်ခင်မှာ ဆင်းယူထား လိုက်'

'အမီးကြီးနှင့် ရိုက်သွား ဘယ်နှယ် လုပ်မတုံး'

'မင့်ရဲ့ စီးတော် မိကျောင်းက မင့်ကို မလုပ်ပါဘူး၊ သွားစမ်းပါ'

မောင်ရှင်က ပြောလည်း ပြောသည်။ ကျောကို တွန်းသည်။ စိတ် ပေါ့သွပ် သူလည်း 'ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်' ပြောကာ ဟီးဟီးဟားဟား ရယ်လျက်

ပြေးဆင်းသည်။ မိကျောင်း ပါးစပ်ထဲမှ ပုရပိုက်ကို ဆွဲလှသည်။

'ငယ်ကျွန်တော်ကြီးက နောက်ကျသကိုးကွယ့်၊ ကဲ ကဲ တညင်ကျွန်းက ခင်လွန်းဆီ သွားကြမယ်၊ သည်နား တိုး မောင်မင်း'

မိကျောင်းသည် စိတ်မနှံ့သူအား လှမ်းကိုက်သည်။ စိတ်မနှံ့သူ ခုန်ဆုတ်လျှင် ရေထဲသို့ ငုပ်ဝင် ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏ ။

ကြေးပုရပိုက်တွင် ပျူစာတွေ ရေးထားသည်။ အင်းတွေ စမတွေ ပါသည်။ စိတ်ပေါ့သွပ်သူ အတွက် ကြေးချပ်တွေသာ ဖြစ်သော်လည်း မောင်ရှင်အတွက်ကား အဖိုးထိုက် အဖိုးတန် ရတနာပြားကြီးတွေ ဖြစ်၏ ။

မောင်ရှင်သည် နံနက် ဆွမ်းခံ မကြွမီ ပုရပိုက်ကို ခဏ တစ်ဖြုတ် လှေကျက် မှတ်သားသည်။ ထို့နောက် အားလပ်သော အချိန်တိုင်းသည် ထိုကြေးနီပုရပိုက်အား မောင်ရှင် ဖတ်ရှု သင်အံ လေ့ကျက်ချိန်ချည်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

နေ့ရက် အချိန်ကာလတို့သည် လူလေ လူလွင့် လူပေါ့ လူညံ့တို့ အတွက် အသုံးမဝင်။ လုံ့လ ဝီရိယ ရှိသူတို့ အတွက်ကား အဖိုးတန်လှသည်။

ကြေးပုရပိုက် ရလိုက်သော မောင်ရှင်မှာ သုံးနှစ်မျှ ကျက်မှတ် လေ့လာလိုက်ရာ အင်း အိုင် ယတြာ ဆေးဝါး မန္တရားတို့ကို ကျွမ်းကျင်စွာ တတ်မြောက်လာတော့သည်။

မောင်ရှင်၏ ဆရာ ပျံလွန်တော်မူသော အခါ မောင်ရှင်သည် ပဉ္စင်း ဖြစ်ပြီ။ ဆရာတော်၏ တောကျောင်းကလေးတွင် ဆက်လက် သီတင်း သုံးသော် လည်း ဗားမဲ့ ဆရာတော်ဟု နာမည် ကျော်ကြား လူသိများလာလေသည်။

သိကြီးနှင့် စကား သုံးခွန်း

တစ်ရံခါသော် ဟံသာဝတီ ရွှေပြည်ကြီးဝယ် မိုးကြီး ခေါင်လေ၏ ။

ဘုရင့်နောင် မင်းတရားကြီး တည်ထောင်ခဲ့သော နိုင်ငံတော်ကြီးလည်း
ယိုယွင်းလာချိန် ဖြစ်၏ ။ သို့အတွက် အနိုင်အထက် များသည်။ ဤတွင် မိုးကြီး
ခေါင်သော သဘာဝ ဘေးက နှိပ်စက်ပြန်သော အခါ ငတ်မွတ်လာကြ၏ ။ ခိုး သား
ဓားပြ ထူပြောလာ၏ ။

ငါးဆူ ဒါယကာ ဘုရင်မင်းသည် တိုင်းတော် ပြည်တော် မငြိမ်မသက်
ဖြစ်နေသည်ကို သိတော်မူ၏ ။ သို့အတွက် မည်သည့် အကြောင်းကြောင့် ဤသို့
ဖြစ်ရသနည်း သိလိုတော်မူ၏ ။

ဆရာတော်များထံ မေးလျှောက်ရသော် ကောင်း၏ ဟု အကြံ ဖြစ်တော်
မူ၏ ။

ရွှေမြို့တော်တွင် ကျမ်းတတ် အကျော် အခြား ဆရာတော်များ ရှိပါလျက်
ဘုရင်သည် လူပြော များသော ဆရာတော်များကို ပင့်ဖိတ်၏ ။ ဗားမဲ့ ဆရာ တော်၊
ဗားမြွက် ဆရာတော်နှင့် ဗားတမွတ် ဗားတမော့ ဆရာတော်တို့ ကြွလာ တော်
မူကြ၏ ။

ရေမြေသေဌ်နင်း ပြည့်ရှင်မင်းသည် ဆရာတော်ကြီးများအား ရိုသေစွာ
နေရာ ပေးပြီးနောက် သူ၏ အမေးကို စတင်တော်မူ၏ ။

'အရှင်ဘုရားတို့၊ ယခု တပည့်တော်၏ နိုင်ငံတော် အတွင်း၌ မိုးခေါင်ကာ
ဆန်ရေ စပါး ဆွံ့ရှားနေခြင်းမှာ မည်သည့် အကြောင်းကြောင့်ပါနည်း ဘုရား'

ဆရာတော်များ အဖြေရ ခက်နေသည်။ မင်းပုဏ္ဏားတို့ တရား မစောင့်
လိုဟု ဖြေရန်မှာ မသင့်ဟု ထင်ကြသောကြောင့် ဖြစ်၏ ။

ကျန်ဆရာတော် သုံးပါးသည် ဗားမဲ့ ဆရာတော်အား ငဲ့စောင်း ကြည့်
နေကြ၏ ။

ဗားမဲ့ ဆရာတော် မနေသာတော့ပါ။

'ဒါယကာ မင်းကြီး၊ သာသနာတော်ကို သိကြား စောင့်သည် မဟုတ်
လော'

မေးသည်ကို မဖြေ၊ တုံ့ပြန် မေးသည်။ ပြည့်ရှင်မင်း မကျေနပ် ဖြစ်ရ
သည့် တစ် အချက်။ လိုရင်းသို့လည်း မရောက်။ ပြည့်ရှင်မင်း မကျေနပ်ရသည့် နှစ်
အချက်။ သို့အတွက် စိတ်တိုစွာ လျှောက်ထား၏ ။

'သိကြားမင်းကို မေးမှ သိနိုင်ပါမယ် ဘုရား၊ သိကြားနှင့် တွေ့ဖို့ ဆိုတာ
အလွန် ခက်ခဲတာပဲ ဘုရား'

'သည်အတွက် မစိုးရိမ်နှင့် ဒါယကာ၊ သိကြား လာအောင် ငါ လုပ်ပေး
မယ်'

ဗားတမော့ ဆရာတော်က အားတက်သရော မိန့်တော်မူ၏ ။ ဘုရင်မှာ
ဖြစ်ခါ ဖြစ်ခဲ ကိစ္စ ဖြစ်သဖြင့် အံ့အားသင့်နေ၏ ။

ထိုအခါ ဗားတမ္မတ် ဆရာတော်က ဖြည့်စွက် မိန့်တော်မူပြန်၏ ။

'သိကြား လာဖို့ အတွက် မြို့ထိပ်မှာ ကြီးကျယ် ခမ်းနားတဲ့ ပြာသာဒ်
တန်ဆောင်း မဏ္ဍပ် ဆောက်၊ ရာဇပလ္လင်လည်း ပါပေစေ၊ သိကြား လာရစေ မယ်'

ဤသည်တွင် ဗားမြွက် ဆရာတော်က 'အချိန် အကြာကြီး နေမှာ မဟုတ်
ဘူး ဆိုတာ သင် မင်းကြီး မမေ့ဖို့ လိုတယ်' ဟု မိန့်တော်မူ၏ ။

'မှန်တယ် မှန်တယ်၊ သိကြား ဆိုတာ စကားလည်း များများ ပြောတာ
မဟုတ်ဘူးနော်၊ အဲ ကိုယ် မေးချင်တာကို မေးတော့ မေး၊ သို့သော် သုံးခွန်းပဲ၊
သုံးခွန်း'

ဗားမဲ့ ဆရာတော်က လက်သုံးချောင်း ထောင်ပြ၏ ။ သေချာစွာ မှတ်မိ
စေရန် ဖြစ်၏ ။

ဆရာတော်များ ပြန်ကြွသွားပြီ။

ပြည့်ရှင်မင်းလည်း ဆရာတော်များ မိန့်ကြားသွားသည့် အတိုင်း
မြို့ထိပ်၌ မဏ္ဍပ်ကြီး တစ်ဆောင် စီရင်စေ မိန့်တော် မူ၏။ အမှုထမ်း စပ်သမား
ပန်းချီ များလည်း ချက်ချင်း မဆိုင်းမတွ စီရင်ကြ၏။

မဏ္ဍပ် အသင့် ရှိလျှင် ဆရာတော်များ ပြန်လည် ကြွလာကြ၏။ ဘုရင်
လည်း သင့်ရာက နေ၏။ မင်းသား မင်းသမီး များသား မတ်သားများ မဏ္ဍပ် တွင်း၌
ပြည့်၏။ သိကြားကို မမြင်ဖူးကြသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ဗားတမော့ ဆရာတော် အမိန့်ရှိသည့် အတိုင်း သိကြား
ရောက်လာသည်။ နေမင်းနှင့် အပြိုင် တောက်ပ၏။ အသားအရေ မျက်နှာ
ကြည်လင်လွန်းသဖြင့် ဘုရင်မင်းမြတ်မှာ စကားပြောရန် မေ့လျော့၏။

'ပြည့်ရှင်မင်း မေးလော့'

ဆရာတော် တစ်ပါးက သတိပေးမှ ဘုရင် ကမန်းကတန်း မေး၏။

'တာဝတိံသာနှင့် လူ့ပြည် ယူဇနာ ရှစ်သောင်း လေးထောင် ကွာသည်ကို
မည်သည့် အချိန်က ကြွလာခဲ့ပါသနည်း'

'နတ်တို့ အာနုဘော်ကြောင့် တစ်ခဏဖြင့် ရောက်နိုင်ပါသည် အရှင်
မင်းကြီး'

တစ်ခွန်း ရှိသွားပြီ။

'သိကြားမင်း ချမ်းသာပါ၏ လော'

'လူမင်းတို့၏ မေတ္တာကြောင့် ကျန်းခံ့ သာယာပါ၏ အသင်မင်းကြီး'

လိုရင်းကို မမေး၊ နှစ်ခွန်း ရှိသွားပြီ။

'သုစိတ္တာ သုမာလာ စသော နတ်မိဖုရားကြီးတို့ ကျန်းမာပါ၏ လော'

'လူမင်းတို့၏ မေတ္တာကြောင့် ကျန်းခံသာ၍ မာပါ၏ '

သုံးခွန်း ပြည့်ပြီ။ လိုရင်း တစ်လုံးမျှ မပါ။ သိကြားလည်း ကွယ်ပျောက်

ပြီ။

- ဟာ သာသနာကို ဘယ်သူ စောင့်သတိုး ငါ မမေးလိုက်မိပါကလား -

သိကြား ပျောက်သွားတော့မှ ဘုရင် သတိရသည်။ ကြုံတောင့် ကြုံခဲ

သိကြားနှင့် တွေ့ပါလျက် အဖိုးတန် စကား မပြောမိ။ မမေးလည်း ဖြစ်သော

အရာတွေ လျှောက်မေးခြင်းဖြင့် အချိန် ဖြုန်းနေမိ၏ ။

ဘုရင်မင်းမြတ်မှာ မိမိ ကိုယ်ကို စိတ်ဆိုးသည်။ ထိုစိတ် ထိုအမျက် သည်

ဆရာတော်များ ဘက်သို့ ဦးလှည့်သွားတော့သည်။

- ကြည့်စမ်း၊ ရဟန်းတော်များနှင့် မအပ်စပ်တဲ့ ဆေးဝါး မန္တရားတွေ နှင့်

လုပ်တာပါကလား၊ သည်လိုဆို ဘီလူး တစ်သိန်း ဆင်ဆိုး တစ်သိန်း စီး ပြီး

နန်းတော်ထဲ ဝင်လာအောင် စီရင်ရင် မခက်ပါလား၊ ပြည်ရွာ ချောက်ချား အောင်

မန်းမှုတ်ရင် ဘယ့်နှယ် လုပ်မတုံး -

ဘုရင်သည် ဒေါသကြီးစွာဖြင့် သံဃာစင်ပေါ်သို့ လှမ်းကြည့်၏ ။

ဆရာတော် တစ်ပါးမျှ မရှိပြီ။ ကြွသွားတော် မူနှင့်ပြီ။

'ဟဲ့ မဟာဒါနိဝန်၊ အမိန့်တော် နာခံ'

မဟာဒါနိဝန်နှင့် ဝန်စာရေးတို့ ကြောက်လန့်တကြား ရှေ့တိုးလာ၏ ။

ဘုရင့် မျက်နှာ ကြည့်ပြီး ခစားရသူများ ဖြစ်သည်နှင့် အညီ ဘုရင်

အမျက် ထွက်နေပြီ သိ၏ ။ ပျာယာ ခတ်နေကြ၏ ။

'ဗားမဲ့ ဆရာတော်၊ ဗားမြွက်နှင့် ဗားတမော့၊ ဗားတမ္မတ် ဆရာတော်တို့

ဟာ ရဟန်းတော်တို့နှင့် မအပ်စပ်တဲ့ ယာယီ ယတြာ ဆေးဝါး မန္တရားများ

လေ့ကျက်ကြတယ်၊ နေပြည်တော်နှင့် မတန်၊ ဝေးရာသို့ ပို့စေ'

မင်းမိန့်သည် ကြာကြာ မဆိုင်းချေ။ ဆရာတော် လေးပါး ကျောင်းသို့ ပြန်ရောက်၍ ချွေးသော်မျှ မတိတ်သေး။ ကြိုး ကြိမ် ဓားကိုင် မင်းလုလင်တို့ ရောက်လာကြ၏ ။ ရိုသေစွာ ရှိခိုးပြီး နယ်နှင်မိန့်ကို ဖတ်ကြားပြကြ၏ ။

ညောင်ရမ်းမှ အင်းဝသို့

ဗားမဲ့ ဆရာတော် ရောက်ရှိသွားသော အရပ်ကား ညောင်ရမ်း ဖြစ်သည်။

ထိုအရပ်တွင် စိုးစံနေသူမှာ ညောင်ရမ်းမင်းပေတည်း။

ထိုမင်းသည် သာမဏေ ဘဝမှ စတင်၍ ကျော်ကြား ထင်ရှားသော ဗားမဲ့ ဆရာတော်၏ သတင်းကို ကောင်းစွာ ကြားသိပြီး ဖြစ်သည်။ ဟံသာဝတီမှ အဘယ်ကြောင့် နှင်သနည်း မစုံစမ်းပေ။ ဝမ်းသာအားရ ဆည်းကပ် ကိုးကွယ် တော့သည်။ ဗားမဲ့ ဆရာတော်ကလည်း ငါ့အလုပ် မဟုတ်သဖြင့် နေပြည်တော်မှ အနှင် ခံရသည်ဟု သတိမရ။ မိမိ အတတ်ဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံ အလုံးကို ရအောင် ယူပေးမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏ ။

သို့အတွက် ညောင်ရမ်းမင်းသည် တစ်နေ့သော အခါတွင် နန်းတော်သို့ ပင့်ပြီး ဆွမ်းလုပ်ကျွေးသည်။ ရိုသေစွာ ချဉ်းကပ် ရှိခိုးပြီး မေးလျှောက်၏ ။

'အရှင်ဘုရား၊ မြန်မာ နိုင်ငံကြီးကို တပည့်တော် သိမ်းသွင်း စုစည်းပြီး တဲ့ အခါ ဘယ်အရပ်မှာ ထီးနန်း စိုက်ရင် ကောင်းပါမတုံး ဘုရား'

ဆရာတော်သည် ဘုရင်အား စိုက်ကြည့်ရင်း စဉ်းစားနေ၏ ။ ထိုအခါ ဘုရင် ကပင် ဆက်လက် မေးမြန်း လျှောက်ထား၏ ။

'ဟံသာဝတီ ရှိတယ် ဘုရား၊ ညောင်ရမ်း အင်းဝ ဘုရား၊ ဘယ်နေရာနှင့် သင့်တော်ပါမတုံး အရှင် ဘုရား'

'ဟံသာဝတီရဲ့ ကိန်းခန်း အလွန် ညံ့နေပြီ ဒါယကာ၊ ထောင်းထောင်း ညက်ညက် ကြေကိန်း မြင်တယ်'

'တပည့်တော် အခု အခြေပြုနေတဲ့ ညောင်ရမ်းကော ဘုရား'

'ညောင်ရမ်း၊ အင်း ညောင်ရမ်းက ရာဇဌာနီ မဟုတ်ဘူး ဒကာတော်၊ အင်းဝကသာ ရာဇဌာနီ ဖြစ်တယ်၊ အနေအထား ကောင်းတယ်၊ ကျယ်ဝန်း တယ်'

'သို့ဆိုပါက တပည့်တော် အင်းဝမှာပဲ အခြေပြုပါတော့မယ် ဘုရား'

'ကောင်းပေတယ် ဒါယကာ မင်းမြတ်'

ဤသို့ဖြင့် ညောင်ရမ်း မင်းတရားသည် အင်းဝသို့ ရွှေ့ပြောင်း နန်းစံရန် စီမံလေတော့သည်။

ဗားမဲ့ ဆရာတော်သည် ချီတက်ရမည့် နေ့ကောင်း နေ့မြတ်ကို ရွေးချယ် ပေးသည်။ ချီတက်ရာတွင် ကိုင်ဆောင်ရမည့် အလံ တံခွန်များကို ဆေး ဝါး စီရင်ပေးသည်။ တပ်ဦးမှ လိုက်ပါမည့် ဆင်မြင်းရထား၊ တီးမှုတ်မည့် ဗုံမောင်း စည်ကြီး ခွက်ခွင်း နှံတို့တွင် အင်းအိုင်များ ဂါထာ မန္တန်များ စီရင်ပေးသည်။

ညောင်ရမ်း မင်းတရား အင်းဝသို့ ချီတက်သော အချိန်ကား မြန်မာနှစ် ၉၅၉ ခုနှစ်၊ ဝါခေါင်လဆန်း ၂ ရက်၊ တနင်္လာနေ့ပေတည်း။

ဘုရင်မင်းမြတ်၏ တပ်တော်ကြီးသည် သက်သောင့်သက်သာ ချီတက်ခဲ့ သည်။ နေ့တွင် နားနားနေနေ ချီတက်ပြီး သင့်ရာ အရပ်၌ နေမဝင်မီ စခန်းချ သည်။ လမ်း ခရီး အကြား စခန်းထောက် တစ်ခုတွင် တပ်တော်ကြီး ညဉ့်အိပ် စခန်း ချသည်။ သန်းခေါင် မတိုင်မီ ဘုရင့် ယာယီ တဲနန်း မီးလောင်လေ၏ ။

အဆောက်အအုံကြီး မဟုတ်၊ ရဲမက် အင်အား များပြားသဖြင့် မီးသည် တစ်ခဏချင်း ငြိမ်းလေ၏ ။ မီးငြိမ်းလျှင် ငြိမ်းချင်း ဆရာတော်သည် ဒေါက်ချာ တကားကားဖြင့် ကြွလာတော်မူသည်။

'ရွှေနန်း တည်မယ့် အရပ်ကို အသွားမှာ တဲတော် မီးခတာ ဘယ်လို အတိတ် ဘယ်လို နိမိတ်ပါတုံး ဘုရား'

ဘုရင်သည် မြင့်ရာ မြတ်ရာတွင် နေရာထိုင်ခင်း ပေးပြီးလျှင် ပေးပြီး ချင်း အလျင်တဆော မေးလျှောက်သည်။

'ကောင်းစွာ မှတ်သားပေတော့ ဒါယကာ၊ တဲတော်ကို မီးသင့်သည့် အလို အရ မီးတောက် မီးလျှံကဲ့သို့ ဘုန်းတန်ခိုး ကြီးအံ့သတည်း၊ သက်တော်လည်း ရှည်အံ့သတည်း'

ဘုရင် ရွှင်လန်း ဝမ်းမြောက်စွာ ဦးတင်သည်။

တပ်တော်ကြီး ဆက်လက် ချီတက်လာသည်။

ဗားမဲ့ ဆရာတော် ညွှန်ပြသော နေရာတွင် ရွှေမြို့တော် သမုတ်သည်။ နေရာမှာ တံတားဦး မင်္ဂလာ စေတီ၏ အနောက် အရပ်တွင် ဖြစ်ပေသည်။

ချည်မန်းကွင်းနှင့် ကိုယ်ပျောက်ဆေး

'ဆရာတော် ဘုရား ကြွလာတော်မူတယ်'

အော်သံ ကြားလျှင် အမတ်များ ဖျင်လက်သိမ်းကြသည်။ ကြွလာရန် လမ်း ဖြစ်အောင် ကိုယ်ကို ကျုံ့ပေးကြသည်။

'ကြွတော်မူပါ ဘုရား၊ ဆရာတော် ဘုရား အနာ ကင်းပါရဲ့လား ဘုရား'

အမတ်ကြီး တစ်ပါးက လက်အုပ်ချီလျက် ခရီးဦး ကြိုသည်။

ဗားမဲ့ ဆရာတော်သည် ညောင်စောင်းပေါ် ဝင်ထိုင်သည်။

'မာပါရဲ့ အမတ်ကြီး၊ နို့ ဘာလုပ်နေကြတာတုံး'

ညောင်စောင်း ခြေရင်းရှိ လူတစ်စုနှင့် အမတ် အချို့မှာ ဆရာတော်အား
ဝတ်ဖြည့်ရုံ ဖြည့်ပြီးနောက် သူတို့ အလုပ်ကို အရေးတကြီး ဆက်လုပ်နေကြ သည်။
သူတို့၏ အာရုံသည် ဝိုင်းလယ်တွင်သာ ရှိနေသည်။

သို့အတွက် ပွဲကျောင်း ဆရာတော် စပ်စုခြင်း ဖြစ်သည်။

'တင်ပါ့ ဘုရား၊ မိဖုရားခေါင်ကြီး ပတ္တမြား ဆင်တော်မူလိုသည် အမိန့်
ရှိပါသဖြင့် မိုးကုတ် ကျပ်ပြင်က ကျောက်ကုန်သည်များ လာပြသည်ကို ရာ
ပြတ်တော်များ အဖိုးဖြတ်ဖို့ ကြည့်နေကြကြောင်းပါ'

ကြည့်သည် ဆိုခြင်းမှာ စစ်ဆေးခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

'ဟုတ်ကလား၊ မင်းတို့ ကျောက်'

ဆရာတော် လက်လှမ်းသဖြင့် လက်သန်းဖျားရွယ် လုံးချော ပတ္တမြား
တစ်လုံး ရောက်လာသည်။ ဆရာတော် မကိုင်း၊ ငုံ့ကြည့်သည်။

'ဟေ့ ရာပြတ်တွေ'

'မှန်ပါ၊ အမိန့်ရှိတော်မူပါ ဘုရား'

'ငါ့မလဲ သံပုရာသီးခြမ်းလောက် ရှိမယ် ထင်သကွ၊ ကျောက်နီ တစ်လုံး
ရှိတယ်၊ အဲဒါ လာကြည့်ပြီး ပြတ်ပေးကြစမ်းကွာ'

'မှန်ပါ ဘုရား၊ လာပါမယ် ဘုရား'

သို့စဉ်တွင် မဟာဒါနိဝန် အပြေးအလွှား ရောက်ရှိလာသဖြင့် ကျောက်
ကိစ္စ ပြတ်သွားသည်။

ဆရာတော်သည် မဟာဒါနိဝန်အား အမိန့် ရှိစရာများ မှာကြား မိန့်ဆို
တော်မူပြီးနောက် ပြန်ကြွသွားတော်မူသည်။

မင်း ကိုးကွယ်သော ဆရာတော် ဖြစ်သည့် အလျောက် ပလိဗောဓက

များပြားလှသည်။ သို့အတွက် သံပရာသီးခြမ်းရွယ် ကျောက်နီကို ဆရာတော်
မေ့လျော့နေသည်။ သုံးရက်ခန့် အကြာ၌ ရာပြတ်များ ရောက်လာသော အခါ
ဆရာတော် သတိ မရ။

'ဟဲ့ ဒါယကာ၊ တမြန်နေက ရွှေနန်းတွင်းမှာ ငါ မြင်ခဲ့ဖူး ထင်ရဲ့'

'မှန်ပါ ဘုရား၊ ရာပြတ်တွေပါ ဘုရား'

'ဪ အင်း အင်း၊ အေး'

ထိုအခါတွင်မှ ငါ့မှာ ကျောက်နီ တစ်လုံး ရှိသည် မိန့်တော်မူခဲ့ဖူးသည်ကို
ဆရာတော် အမှတ်ရသည်။ သို့အတွက် 'ဟဲ့ ဖိုးသူတော်၊ ကုဋီသွားတဲ့ လမ်း ဘေးက
သံပရာသီး တစ်လုံး ခူးချေစမ်း' ဟု လှမ်းပြီး မိန့်တော်မူ၏ ။

ဖိုးသူတော်လည်း ဘာမှန်းမသိ ညာမှန်းမသိမို့ အရင့်ဆုံး အကြီးဆုံးကို
ရွေးပြီး ခူးဆက်သည်။

'ဓားထက်ထက်နှင့် ခြမ်းစမ်းဟဲ့'

ဖိုးသူတော်သည် သံပရာသီးကို ခြမ်းပြီး ဆက်သ၏ ။

ဆရာတော်သည် သံပရာသီး တစ်ခြမ်းကို ချထား၏ ။ တစ်ခြမ်းကို လက်
တွင် ကိုင်လျက် မန္တန် စုတ်၏ ။ စိမ်းသော သံပရာသီးသည် တဖြည်းဖြည်း
နီရဲလာရာက သံပရာသီး အသွင် ပျောက်သွားသည်။ ယုန်သွေး အဆင်း ရှိသည့်
ပတ္တမြား တစ်လုံး ဖြစ်လာသည်။

'ရော့ ဟေ့၊ အဲသည် ကျောက်နီကို ပြတ်ကြစမ်းကွယ်ရို့'

ရာပြတ်တွေ အုံကြည့်ကြသည်။ အံ့အားသင့်သည်။ ဆရာတော်အား မော့
ကြည့်မိကြသည်။ ရွှေမရှား ငွေမရှား ပေါများသည့် ပြည့်ရှင်မင်း၏ ရွှေတိုက်
တော်မှာပင် သည်မျှ အရည်အသွေး ကောင်းသော ယုန်သွေး ပတ္တမြား မရှိ။

'ပြတ်ကြလကွယ်၊ တစ်သိန်း တန်သလား၊ နှစ်သိန်း တန်သလား'

ဆရာတော်က ကွမ်းဝါးရင်း မေးတော်မူသည်။ ရာပြတ်များ ရုတ်တရက် မဖြေနိုင်ကြ။ ထို့နောက် သူတင်ပါ ငါတင်ပါ လွဲချနေကြသည်။ ခေတ္တ ကြာမှ ရာပြတ် တစ်ယောက်က လက်အုပ်ချီသည်။

'တန်ဖိုး မဖြတ်ဝံ့ပါ ဘုရား'

'ဘယ်လိုကြောင့်တုံးဟဲ့ ဒကာရဲ့'

'မှန်လှပါ ဆရာတော် ဘုရား၊ အဖိုးထိုက် အဖိုးတန် ကျောက်သံ ပတ္တမြား တွေ ပေါများလှတဲ့ ရွှေနန်းတော် အတွင်းမှာတောင် ဒါလောက် အပြစ် အနာ ကင်းပြီး အရည်အသွေး ကောင်းတဲ့ ပတ္တမြား မရှိပါ ဘုရား'

'မရှိတော့ကော ဘာဖြစ်တုံး၊ အဖိုးပြတ်တာဟာ ပြတ်တာပဲပေါ့'

'မှန်ပါ ဘုရား၊ အရှင်ဘုရားရဲ့ ပတ္တမြားကြီးဟာ အတိုင်းမသိ တန်ဖိုး ရှိလှပါသ ဘုရား'

ဆရာတော်သည် ခေါင်း တညိတ်ညိတ် နားထောင်ရာက 'ဟဲ့ သူတော်၊ ရေ တစ်ခွက် ခပ်ခဲစမ်း' လှမ်းပြီး မိန့်တော်မူသည်။

ဖိုးသူတော် ရေတစ်ခွက် ခပ်လာပြီး ဆက်သည်။

ဆရာတော်သည် ရေခွက်ကို မန်းမှုတ်သည်။

ပြီးသော် ရေခွက်ထဲသို့ လက်ငါးချောင်း နှစ်ကာ ရာပြတ်များ လက်တွင်း ရှိ ပတ္တမြားပေါ်သို့ ရေဖြင့် တောက်သည်။ ပတ္တမြားကြီး အရောင် ဖျော့လာ သည်။ ထို့နောက် ဖြူလာသည်။ ဖြူရာက စိမ်းလာသည်။ ထို့နောက် အစိမ်း ရောင် သံပရာခြမ်း ပြန်ဖြစ်သွားလေ၏ ။

ရာပြတ်များ ဟယ်ခနဲ သံပြိုင် အော်ကြ၏ ။ ဆရာတော်အား မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူး မော့ကြည့်မိကြ၏ ။ ဆရာတော်ကား ကွမ်းဝါး မပျက်ချေ။

ကုမ်း သုံးယာဖြင့် ကယ်ဆယ်သည်

ဆရာတော် ဘုရား၏ နောက်တွင် ကပ္ပိယ နှစ်ယောက်၊ ဖိုးသူတော် တစ်ပါး၊ သာမဏေ တစ်ပါး ပါသည်။

ကျေးရွာ အလှူ တစ်ခုမှ ကြွလာတော်မူဟန် တူ၏ ။

ကပ္ပိယ နှစ်ယောက် ထမ်းပိုးလျှို့ဝှီး ထမ်းလာသော ထန်းခေါက်တောင်း မှာ နှင့်နေ၏ ။ ထမ်းသူများလည်း ကုန်းနေ၏ ။ ဖိုးသူတော်မှာလည်း တောင်း နှစ်လုံးကို ရှေ့တစ်လုံး နောက်တစ်လုံး ထမ်းပိုးဖြင့် ထမ်းလာရသေး၏ ။

ဆရာတော်သည် ယပ်ကို ထမ်းကာ သုတ်သုတ် ကြွ၏ ။ သာမဏေမှာ ဆရာတော် ခြေကို မီရန် အပြေး လိုက်နေရ၏ ။

'ဆရာတော်ဘုရား၊ ဘယ်လမ်းက ကြွမှာတုံး ဘုရား'

ဆရာတော်၏ ခြေများသည် သုသာန် သွားလမ်းသို့ ရောက်သွားသဖြင့် ဖိုးသူတော်က လှမ်းမေးခြင်း ဖြစ်၏ ။

'နေနည်းနေပြီဟဲ့၊ သုသာန်ထဲက ဖြတ်မှ ကျောင်းကို နေမဝင်မီ ရောက် မှာဟဲ့'

သုသာန်ထဲသို့ ကပ္ပိယများရော ဖိုးသူတော်ပါ မဝင်လိုကြပေ။ သို့ရာတွင် သည်လမ်းက မသွားပါနှင့်ဟု မလျှောက်ရဲကြ။ သုသာန်တွင် ဘာမျှ မလုပ် နိုင်သော လူသေတွေကို မြှုပ်နှံ သဂြုဟ်၏ ။ သို့ပါလျက်နှင့် ကြောက်ရွံ့နေကြ သည်။ ကြောက်သောကြောင့် အချင်းချင်း စုရုံး ပူးကပ်ကြ၏ ။

ဆရာတော်သည် တစိုက်စိုက် သွားနေရာမှ လည်ဆန့်ကြည့်၏ ။ လက် ညှိုး ထိုးကာ လှည့်မေး၏ ။

'ဟဲ့ သူတော်၊ ဟိုဟာ ဘာတုံး'

'အဲသဟာ သူသတ်ကုန်းလေ ဘုရား၊ ဟိုမှာ သူသတ်တွေ ဓားကြီးတွေ ထမ်းပြီး နေဝင်ချိန်ကို စောင့်နေကြတာ ဘုရား'

ဆရာတော်သည် ဘာမျှ ဆက်လက် မမေးတော့ပါ။ ကားစင် တင်ထားသော ရာဇဝတ်သားများကို ကားကြက်ထားသည့် ဘက်သို့ စိုက်စိုက် စိုက်စိုက် နှင့် လျှောက်သွားလေ၏။

'ဖိုးသူတော်ကလည်းဗျာ၊ မျက်စိ ဝေနေတယ်၊ လျှောက်လိုက်ရင် ပြီးတဲ့ဟာကို'

ကပ္ပိယတွေ ခေါင်းကုတ်၏။ ညည်းတွား ပြစ်တင်၏။

'မျက်စိမှ မဝေတာကို၊ မုသား သုံးရမလား ဒကာတို့ရ'

ဆရာတော် နောက်သို့ ဆုတ်ဆိုင်း ဆုတ်ဆိုင်းဖြင့် လိုက်ပါလာကြ၏။ ဆရာတော်ကား သူသတ်များ ဘေးသို့ ရောက်သွားနေပြီ။ သူသတ်များသည် ဓားကို ချလျက် ဝန်နှင့်အတူ ဦးချကြ၏။

'ဟဲ့ ဝန်၊ ဘာဖြစ်လို့ ကားစင် တင်ထားတာတုံး'

လေးပေါင် လေးလက် သံမယ်န နှက်ကာ ကားကြက် ခံထားရသော ရာဇဝတ်သားများအား မော့ကြည့်ရင်းက သူသတ် အကြီးအကဲအား မေးတော် မူ၏။

'ဓားပြတွေ သူခိုးတွေပါ ဘုရား'

ဆရာတော်သည် ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်လျက် ကားစင်ဘေးသို့ ချဉ်းကပ်သွား၏။ 'နင်တို့ကို ငါကယ်မယ်' မိန့်တော်မူရာက 'မောင်ရှင်၊ ကွမ်းယာ သုံးယာယာပေးစမ်း' ဟု သာမဏေအား လှမ်းပြော၏။

သာမဏေသည် လွယ်ထားသော အိတ်ကို ချသည်။ ကွမ်းယာ ယာသည်။ ဆရာတော်ကို ဆက်ကပ်သည်။ ဆရာတော်သည် ကွမ်းယာ သုံးယာကို ယူပြီး ရာဇဝတ်သားများသို့ ပေးတော်မူခဲ့ကာ ကျောင်းသို့ ကြွတော်မူသည်။

ဆရာတော်၏ အာရုံတွင် ရာဇဝတ်သား သုံးယောက် မရှိတော့ပါ။

သို့သော် နင်တို့ကို ငါ ကယ်မည် မိန့်ခဲ့သော စကားသည် ကြွေးတင် သွား၏။ ထိုကြွေး ရှိသည့် အတွက် သန်းခေါင် အချိန်တွင် ခြေထောက်ကို အဆွဲ ခံရတော့၏။

ဆရာတော် ထထိုင်၏။ မှောင်မည်း နေပါလျက် ဖြူဖြူ အရာ သုံးခုကို မြင်နေရချေသည်။

'ဟဲ့ နင်တို့ ဘာတွေတုံး၊ အချိန်မတော်ကြီးမှာ'

စကားသံ မပေါ်လာ၊ ငိုရှိုက်သံများသာ ပေါ်လာသည်။

ဆရာတော်ကား စကားသံ ပေါ်အလာကို သည်းခံ စောင့်ဆိုင်းသည်။ စောင့်ဆိုင်းသည့် အတိုင်း စကား ပြောသံ ကြားရပြီ။

'တပည့်တော်တို့ဟာ သူသတ်ကုန်းမှာ ဆရာတော် ကွမ်းယာ ကျွေးခဲ့တဲ့ ဒါယကာတွေပါ ဘုရား'

'ဟုတ်သားပဲ၊ အေး အင်း'

ဆရာတော်သည် မိမိ အကြွေးကို မိမိ ယခုမှ သတိရသည်။

'တပည့်တော်တို့မှာ အရှင်ဘုရား ပြည့်ရှင်မင်းဆီ ဝင်ရောက် အလှူခံလိမ့်မယ် ထင်ပြီး ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်နေပါတယ် ဘုရား၊ ထောင်မှူးလည်း ရွှေနန်း တော်က အမိန့် လာလိမ့်မယ် ထင်ပြီး နေဝင်ပြီးတာတောင် လည်တရှည်ရှည်နှင့် စောင့်ကြပါတယ် ဘုရား'

ပြည့်ရှင်မင်းသည် ဆရာတော် အလှူခံလျှင် ငြင်းပယ်ဝံ့မည် မဟုတ်ဟု တထစ်ချ တွက်ဆ ယုံကြည်ထားကြ၏။ သို့အတွက် ထောင်မှူးနှင့် မြို့ဝန်ကပါ တောင်စွယ် နေကွယ်ပြီးသော်လည်း မစီရင်သေးဘဲ စောင့်နေကြခြင်း ဖြစ်၏။

'ဒါပေမဲ့ အချိန် အများကြီး လွန်သွားသည် အထိ အကြောင်း မထူးလို့

တပည့်တော်တို့ ပြိတ္တာ ဖြစ်ကုန်ပါပြီ ဘုရား၊ တပည့်တော်တို့ကို ကယ်တော် မူပါ'

ဇောကပ်နေသည့် အတွက် ဆရာတော်ထံ ရောက်လာသော သချင်း ပြိတ္တာ များသည် ငိုရှိုက်နေကြလေ၏။ ဆရာတော်ကား ငိုသံများကို အမှု မထားပါ။ ကျက်သရေခန်း တံခါးကို ဖွင့်သည်။ အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် လှမ်းအော်သည်။

'ဟဲ့ သူတော် သူတော်၊ သူတော် တစ်ယောက် လာစမ်း'

မီးရောင် လက်လာသည်။ ဖိုးသူတော် တစ်ယောက် အိပ်မှုနံရံခွားဖြင့် ဆရာတော် ရှေ့မှောက်သို့ ရောက်လာသည်။

'ထမင်း ကျန်သေးလားဟဲ့၊ ကျန်သေးရင် စလောင်း သုံးချပ်နှင့်'

'ကျန်မယ် မထင်ဘူး ဘုရား'

'ကျန်တယ် ထင်လို့ ပြောတာဟဲ့၊ ပျင်းပြီး မညာနှင့်'

ဖိုးသူတော်သည် ပြီးစလွယ် ပြောခြင်း ဖြစ်၏။ ဆရာတော်က 'ကျန် တယ် ထင်လို့' ဟု ဆိုသောအခါ မပျင်းရဲတော့ပြီ။ တလဖုတ်ဘက်သို့ ဆင်း သွားသည်။ စလောင်း သုံးချပ်တွင် ထမင်း ထည့်လျက် ယူလာသည်။

ဆရာတော်သည် ဖိုးသူတော်အား ပြန်လွှတ်လိုက်ကာ ကျက်သရေခန်း ထဲသို့ ပြန်လည် ဝင်ရောက်လာသည်။ စလောင်း သုံးချပ်လုံးကို မန်းမှုတ်ပြီး လျှင် ဖြူဖြူ အရိပ်များ ရှေ့သို့ ချပေးသည်။

'စားကြစမ်း'

ဖြူဖြူ အရာများ ထမင်း ငုံ့စားသည်။ ထိုအခိုက်တွင် သူတို့၏ လည်ပင်း များပေါ်သို့ ချည်မန်းကွင်း တစ်ကွင်းစီ ရောက်လာ၏။

'မေတ္တာ ဘာဝနာ ပွားများသံ၊ ပရိတ်သံ၊ တရားသံတွေကို ကြားရရင် နင်တို့ သည်ဘဝက ကျွတ်လွတ်တဲ့ အခါ ကောင်းရာ ရောက်အောင်လို့ ကျောင်း ခြေရင်းက ထန်းပင် ကောက်ကောက်ကြီးမှာ နေကြ၊ လောလောဆယ် ငါ ခိုင်း တာ

လုပ်ပေး၊ မိဖုရားခေါင်ကြီးရဲ့ သလွန်တော်ရယ်၊ ပြည့်ရှင်မင်းရဲ့ အိပ်ရာ ဘေးက
ရေတကောင်းနှင့် အရှေ့ မင်္ဂလာ တံခါးက တုရိုဏ်တိုင်ကို သွားယူ ချေကြ'

ဖြူဖြူ အရာများ ပျောက်ကွယ်သည်။

ဆရာတော်လည်း ကျက်သရေခန်းထဲမှ ထွက်လာသည်။ တောင်ဘက်
အုတ် လှေကားရင်းတွင် စကြိုသွားနေသည်။

မကြာမီ ဘုန်းခနဲ အသံကြီးနှင့် အတူ မင်္ဂလာ တံခါးမှ တုရိုဏ်တိုင်ကြီး
ရောက်လာ၏ ။

ထို့နောက် သလွန်တော်။ ထို အပေါ်၌ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ သောက်တော်
ရေတကောင်း။

'အေး အေး၊ နင်တို့ နေရာကို ယူသွားကြ၊ မနက်လင်းလို့ မင်းမှုထမ်း တွေ
လာယူရင် ယူပေစေ၊ ရန်မမှုနှင့်၊ နောင်ကို ငါ အလိုရှိရင် အခုလိုပဲ နာခံ ရမယ်၊ အခု
သွားကြတော့'

ကိုယ်ပျောက်ဆေး စမ်းသပ်ကြည့်ပုံ

ပွဲကျောင်း ဆရာတော်သည် စမ်းသပ်မှု အမျိုးမျိုး လုပ်၍ ကြည့်သည်။
စီးပွား ဥစ္စာ ဖြစ်ထွန်းလာအောင်ကား မလုပ်ချေ။ စမ်းသပ်၍ အောင်မြင်လျှင်
ကျေနပ် သွားပြီ။

ယခုလည်း ကိုယ်ပျောက်ဆေး ဖော်စပ် စီရင်ပြန်ပြီ။

အမှန်တကယ် ကိုယ်ပျောက် မပျောက် စမ်းသပ်ကြည့်ရန် လိုအပ်သည်။
လက်တွေ့ စမ်းသပ်ကြည့်၍ အောင်မြင်မှသာ စွမ်းသည် ခေါ်နိုင်၏ ။ ထိုအခါတွင်
ဆရာတော်မှာ လူရွေးရတော့သည်။

စကား မဖွာ၊ မဝါကြွားသူ ဖြစ်ရမည်။

နန်းတော်သို့ ဝင်ထွက်ဖူးကာ ဘယ်နေရာမှာ ဘာရှိသည်၊ ဘယ်အဆောင်
က ဘာ စသည်များ သိသူလည်း ဖြစ်ရမည်။

ထိုအချက် နှစ်ချက်နှင့် ညီညွတ်သူကို အတန် ကြာအောင် ဆရာတော်
စဉ်းစားရသည်။

ကွမ်း တစ်ယာညက်ခန့် ကြာသွားတော့မှ 'ငါ' ဟု ဆရာတော် ရေရွတ်
မိ၏ ။

ကျောင်းတလင်း ရှေ့သို့ လှမ်းကြည့်သော အခါ ဆွမ်းခံ ပြန်ချိန် ဖြစ်နေ
၏ ။

'ဟဲ့ ငါ့ ရှိသလား၊ ဆွမ်းခံ ပါသွားသလား'

'မပါပါဘူး ဘုရား၊ တပည့်တော် ဆွမ်းချက်လှည့် ကျလို့'

သျှောင်ပေစူးမှ ပြေကျသော ဆံပင်ကို သျှောင်တွင် ရစ်လိုက်၊ ပြေကျ
လိုက် ပြန်ရစ်လိုက် လုပ်ရင်း ကျောင်းသား တစ်ယောက် လာရောက် လက်
ယှက်သည်။

'ငါ့၊ အခု ကိစ္စကို နှုတ်လုပ်ပေစေ၊ နှုတ်မလုပ်ရင် ရာဇဝတ် သင့်လိမ့်မယ်'

'လုံပါမယ် ဘုရား'

အကြောင်းကိစ္စကို မသိဘဲနှင့် ငါ့ ဝန်ခံသည်။ သို့ရာတွင်
ဆရာတော်မှာ စိတ်မချသေးသဖြင့် ထပ်ဆင့်ရသည်။

'ရာဇဝတ် သင့်တယ် ဆိုတာ ကြိုးနှင့် တုပ် ကြိမ်နှင့် ရိုက်ပြီး
သုသာန်ထုတ် ကားစင် အတင် ခံရမယ် ပြောတာဟဲ့'

'မှန်ပါ ဘုရား၊ တပည့်တော် သိပါတယ် ဘုရား၊ ကြောက်ပါတယ် ဘုရား'

လုံလောက်ပြီ ယူဆသဖြင့် ဆရာတော်သည် ငြိမ်ကို ကျက်သရေခန်း
ထဲသို့ ခေါ်လာသည်။ ဖော်စပ်ပြီးသော ဆေးဖြင့် ငြိမ်၏ နဖူးတွင် မှန်ကူ ပေး
လိုက်သည်။

'နင် ဘာမှ မကြောက်နှင့်၊ နင့် နဖူးမှာ ရေးထားတဲ့ ဆေး အစွမ်းကြောင့်
နင့်ကို ဘယ်သူမှ မမြင်ဘူး၊ နားလည်ရဲ့လား'

'လည်ပါသ ဘုရား'

'နန်းတော်ကို သွား၊ အနောက်နန်းမှာ ပွဲတော်ဆောင် ဆိုတာ ရှိတယ်၊
ဝင်သွားပြီး ပွဲတော် တည်နေတဲ့ ဘုရင့် ထမင်း ဟင်းတွေကို နှိုက်စားပေတော့၊ ဝရင်
ချက်ချင်း ပြန်လာခဲ့'

'တင်ပါ ဘုရား'

'နဖူးကို လက်နှင့် မပွတ်မိအောင် သတိထား၊ ကဲ သွား'

ငြိမ်သည် သူ့ဆရာကို ယုံကြည်သည်။ ဆရာတော် ကြွသည့် အခါများ
တွင် ရွှေနန်းတွင်းသို့ မကြာခဏ လိုက်ပါရလေ့ ရှိသဖြင့် အသွားအလာ လည်
ပတ်သည်။ သစ်တပ်ကို ကျော်ပြီး ဝင်ခဲ့သည်။ ပွဲတော်ဆောင် အထိ ရောက် လာပြီ။

ထိုအခါတွင် အတားအဆီး မရှိခြင်းမှာ ဆရာ ဆေးကြောင့်ဟု တထစ်ချ
ယုံကြည် လိုက်လေ၏ ။

ပွဲတော်ဆောင်တွင် မိန်းမတွေချည်း ရှိ၏ ။ ယောက်ျား ဆို၍ ဘုရင် တစ်
ပါးတည်း ရှိနေ၏ ။ မိန်းမတွေမှာ လှလည်း လှ၏ ။ မွှေးလည်း မွှေး၏ ။ ထို
မိန်းမတွေသည် ဘုရင် ပွဲတော် တည်ရာတွင် ဟင်းလိုက်ရန် ထမင်းလိုက်ရန် ဝိုင်းအံ့
စောင့်နေကြ၏ ။

ဘုရင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ငြိမ် ဝင်ထိုင်သည်။

ထမင်း တစ်လုတ် ယူစားလိုက်သည်။ ဟင်း မပါဘဲလျက် ဆွေမျိုးမေ့

အောင် ကောင်းလှပါတကား။

ကောင်းပေမပါ။ နံ့သာတုံးများ ထည့်မြှုပ်ပြီး သုံးနှစ် ထားသော စပါး။
ထို စပါးကို ကြိတ်ခွဲသည်။ အထပ်ထပ် ဆန်ခါချ ဆန်ကောဖြင့် ဝိုင်းပြီးမှ
အကောင်းဆုံး ဆန်စေ့များကို တစ်စေ့စီ ရွှေဇာဂနာနှင့် ညှပ်ယူ ထည့်သွင်း
ချက်ပြုတ်ထားသော ထမင်း မဟုတ်ပေသလော။

ဆရာက ဟင်းပါ စားရမည် မှာလိုက်သည်ကို သတိရသဖြင့်
ဟင်းတွေကို နှိုက်စားသည်။ နတ်သုဒ္ဓါဆိုတာ ဒါများလားဟု ငြေ့ ထင်မိသည်။
သို့သော် ဘုရင်၏ ပွဲတော်တည်မှု ပြီးစီးသွားပြီ။

'ရှင်မိဖုရားတို့က ထမင်း ကုန်ပြီ ဆိုလို့သာ တော်လိုက်ရတယ်၊ ပွဲတော်
တည်လို့ မဝလိုက်ပါကလား'

ထမင်းအေး ဟင်းအေးကို စားနေကျ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားက အငမ်း
မရ ဝင်စားသဖြင့် ဘုရင် ထမင်း မဝခြင်း ဖြစ်သည်။

'အရှင်မင်းကြီး ဝမ်းမီး ကောင်းလို့ ပါစက ချက်တာ မြန်ဟန် တူပါတယ်
ဘုရား၊ ဒါကြောင့် မဝဘူး ထင်တာပါ၊ ချက်ရာမှာ ခါတိုင်းလိုပါပဲ ဘုရား'

မိဖုရားကြီး တစ်ပါးက တင်သော အခါ ဘုရင် ကျေနပ်သွားလေ၏ ။

ငြေ့လည်း မရယ်မိစေရန် ပါးစပ်ကို ပိတ်လျက် ကျောင်းသို့ ဒုန်းစိုင်း
ကာ ပြန်ပြေးလာခဲ့လေ၏ ။

ကျက်သရေခန်း တံခါး ပိတ်ထား၏ ။ ငြေ့ အသာ တွန်းဝင်သော်လည်း
အသံ မြည်၏ ။ ဆရာတော်သည် လှည့်ကြည့်ပြီး ရေဆွတ်ထားသော အဝတ်စ တစ်စ
ပစ်ပေး၏ ။ 'မျက်နှာကို အဲဒါနှင့် ပွတ်ပစ်' ဟု မိန့်တော်မူ၏ ။ တစ်ခဏ အတွင်း
ဒူးတုပ်နေသော သူတပည့် ပေါ်လာ၏ ။

ဆရာတော်ဘုရား အလွန် ကျေနပ်သော်လည်း ကျေနပ်ဟန် မပြပေ။

ငြိမ်းကား ဆရာတော် မေးသမျှကို ဖြေကြားရင်းက ရွှေရေး လည်ရစ် နှင့်
ဟင်္သာပဒါး လည်ရစ် ပါသော ဝါးဆစ် ကျည်တောက်ကို ခိုး၍ ကြည့် သည်။
ထိုကျည်တောက်ထဲမှ ဆေးများဖြင့် မိမိ နဖူးကို အကွက် ရေးပေး လိုက်သည်
မဟုတ်သလော။

'ကျောင်းသားတွေ သာမဏေတွေ ဖိုးသူတော်တွေ ကပ္ပိယတွေ
ပဉ္စင်းတွေ မသိစေနှင့်၊ နှုတ်မလုံရင် တွေ့လား'

တွေ့လား ဆိုသည်မှာ ကြိမ်လုံး အတုတ်ကြီး ဖြစ်၏ ။

'မသိစေရပါဘူး ဘုရား'

'ရွှေနန်းတော် ဆိုတာ အန္တရာယ် ထူပြောတယ်၊ နောက်နောင်ကို မသွား
နှင့်တော့၊ ကဲ ကဲ ကစားချေ'

ငြိမ်းသည် ဝတ်ချပြီး ထသည်။ သူ မျက်စောင်းထိုးထိုး နေခဲ့သော ရွှေ
တစ်ရစ် ဟင်္သာပဒါး တစ်ရစ် ကျည်တောက်ကို တိုင်ဘေးသို့ ကပ်ထားခဲ့သည်။
မတော်တဆ တိုက်မိလျှင် အဖိုးတန် ဆေးတွေ နှမြောစရာ ဖြစ်ကုန်မည် စိုး ရိမ်၍
ဖြစ်သည်။

တစ်လမျှ အကြာတွင် ရွှေနန်းတော်သို့ ဆရာတော် ဆွမ်း ဘုဉ်းပေးရန်
ကြွလာဖြစ်၏ ။ တရားနာ ရေစက်ချပြီးနောက် ရှင်ဘုရင်က စတင် လျှောက် ထား၏
။

'ပွဲတော် တည်ရတာ မဝဘူး ဘုရား၊ ထမင်းကလည်း ခါတိုင်းထက်
သုံးဆလောက် ကုန်နေပါတယ် ဘုရား၊ အဲဒါ'

ဘုရင် စကား မဆက်၊ ဆရာတော်က ကောက်မေး၏ ။

'ဘယ်တုန်းကတုံး ဒကာတော်'

'လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လလောက်က စဖြစ်တာ၊ ကနေ့ အထိပါပဲ ဘုရား၊ ဘာ

ကြောင့် ဆိုတာ သိရင် မိန့်တော်မူပါ ဘုရား'

ဆရာတော် စဉ်းစားသည်။ ငြိမ့်။

ငြိမ့်သည် အခြား ကျောင်းသားများထက် ဝမ်းနေပုံကြီး ထင်းထင်း ပေါ်လာ၏။ ဘုရင့် ပွဲတော်ကို တစ်ကြိမ် ဝင်စားခါမျှဖြင့် သည်မျှ ပြောင်ရောင် ဝမ်းမလာနိုင်။ ဧကန္တ ကိုယ်ပျောက်ဆေးကို ခိုးသုံးပြီ ထင်သည်။

သို့ရာတွင် ဆရာတော်မှာလည်း ကိုယ့်ဆေးကို ဘယ်မှာ ထားမိမှန်း မသိ။ သို့ကြောင့် အကြံ ထုတ်ရသည်။ တစ်အောင်မျှ ကြာမှ မိန့်ကြားနိုင်သည်။

'ဟင်းတွေမှာ ခါတိုင်းထက် ချင်း ငရုတ် ကဲပြီး ချက်ပေစေ၊ ထမင်းရဲ့ အောက်မှာ ငရုတ်မှုန့်တွေ ပုံထား၊ ထမင်းနှင့် လုံအောင် အုပ်ထား၊ ကိုယ်တိုင် မစားမိပေစေနှင့်၊ သေချာစွာ မှတ်သား ကျင့်သုံးပါ ဒါယကာ မင်းမြတ်'

ဆရာတော် ပြန်ကြွသွားသည်။

ဆရာတော် မိန့်ကြားသည့် အတိုင်း ဘုရင်မင်းမြတ် လိုက်နာ ဆောင်ရွက်ရာ ပွဲတော်စာ ခိုးစားသူအား ငုတ်တုတ်ကြီး ထိုင်လျက်သား ဖမ်းမိလေတော့ ၏။

အဖမ်းခံရသူကား ငြိမ့်။

ဘုရင့် ပွဲတော်စာကို လျှာလည်သွားသော ငြိမ့်။ ကျောင်းထမင်း ကျောင်းဟင်းကို ဘယ်လိုမှ ခံတွင်း မတွေ့တော့သော ငြိမ့်။

ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ဒါယကာ ဒါယိကာမများ လောင်းလှူသော ဆွမ်းနှင့် ဆွမ်းဟင်းများသည် အညွန့်အဖူးချည်း ဖြစ်၏။

ဖြစ်သော်လည်း လောင်းလှူသူ အတွက်သာ အဦး ဖြစ်၏။ အဖူး ဖြစ်၏။ စုပေါင်းလိုက်သော အခါ ဘုရင့် ပွဲတော်စာနှင့် မည်သို့မျှ မယှဉ်နိုင်အောင် ကြမ်းထော်သွားတော့၏။

သို့အတွက် ငြိမ့်သည် တိုင်ဘေးတွင် သူ အမှတ်ထင်ထင်

ကပ်ထားခဲ့သော ဝါးဆစ်ထဲမှ ဆေးကို တစ်တို့စာ ဝင်ခိုးသည်။ နဖူးတွင် ဆရာတော် ကူသလို မှန်ကူသည်။ နန်းတော်သို့ အပြေးသွားကာ ဘုရင့် ထမင်းပွဲတွင် ကျကျနန ဝင် ထိုင်ပြီး စားသည်။

အဖမ်း ခံရသော နေ့တွင်လည်း ငြိမ်သပ် ဘုရင်နှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်ပြီး နှိုက်စားနေသည်။ ဟင်းတွေက စပ်သော် ပူသော်လည်း စား၍ ကောင်းလှ သည်။ ထမင်းထဲမှ ငရုတ်မှုန့်ကိုကား သတိ မထားမိ။ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသော မိဖုရားတွေ ကြားမည် စိုး၍ ရှုရှု မလုပ်ရဲ။ နဖူးတွင် ချွေးတွေ သီးလာပြီ။ သီးသော ချွေးတွေ စီးကျလာပြီ။

ငြိမ် တစ်ကိုယ်လုံး ပူအိုက်နေရာ နဖူးမှ ချွေးကို အမှတ်မဲ့ သုတ်မိ သည်။ မိဖုရားတွေ မောင်းမတွေ အထိတ်တလန့် အော်သည်။ ထွက်ပြေးကြ သည်။ ဘုရင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်နေသော သဘက် ကြီး တစ်ကောင်၏ အောက်ပိုင်း။

မိန်းမစိုးတွေ ပြေးလာသည်။ သဘက်ကြီးကို ချုပ်ဖမ်းရန် ပြေးဝင်လာ သဖြင့် ဘုရင်က ဟန့်တားထား၏ ။

'နေကြဦးဟဲ့၊ တစ်ကိုယ်လုံး ပေါ်လာပေစေဦး'

ကိုယ်တစ်ပိုင်း ပေါ်တော့မှ မိမိ အမှားကို မိမိ ငြိမ် သိသည်။ သိသော် လည်း ပြေးပေါက် မရှိတော့ပါ။ တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေပြီ။

တစ်ကိုယ်လုံး ပေါ်လာလျှင် ပေါ်လာချင်း မိန်းမစိုး တစ်ယောက် သျှောင် ပေစူးကို ဖမ်းဆွဲသည်။ ချွေးသီး ချွေးပေါက် ကျလျက် တုန်ယင်နေသော ဘုန်း ကြီး ကျောင်းသား။

ဘုရင်မှာ ရာဇမာန် ရှုရန်ထက် ကိုယ်ပျောက်ခြင်းကို နှစ်သက်နေသဖြင့် အေးဆေးစွာ မေးတော်မူ၏ ။

'အမောင် သူငယ်လေး၊ အခုလို လုပ်တာ ဘယ်လောက် ကြာပဲတုံး'

'တ...တ...တစ်လ ကျော်...ကျော်ပါပြီ ဘုရား'

'ဘယ်သူက ခိုင်းလို့ အခုလို မကြောက်မရွံ့ လာလုပ်တာတုံး'

'ဗား...ဗား...ဗားမဲ့ ဆရာတော် ဘုရား...ဘုရားကြီး ခိုင်းလို့ပါ ဘုရား'

'ဟဲ့ အနောက်ဝန်၊ ဆရာတော်ဘုရားကို သွားလျှောက်ချေ၊ ဘုရင့် စားတော်ပွဲကို နှိုက်စားဖို့ ကျောင်းသား တစ်ယောက် လွှတ်ထားသလားလို့၊ သွား စမ်းအမြန်'

ဘုရင်သည် ပွဲတော်ကို လက်စသတ်သည်။

သလွန်တော်ပေါ်သို့ ရွှေ့ပြောင်း စံသည်။ သစ်သီးများ ယိုများကို ဆက်လက် သုံးဆောင်တော်မူသည်။ ငဩကား အတုန်အယင် မပျောက်။ ချွေးနှင့် မျက်ရည် ရောနေသည်။

အတန်ကြာမှ အနောက်ဝန် မောကြီးပန်းကြီး ဝင်ရောက် ခစားသည်။

'ဗားမဲ့ ဆရာတော်ဘုရားက မိန့်တော်မူလိုက်ကြောင်းပါ ဘုရား'

'အင်း အင်း၊ ဘာတဲ့တုံးဟဲ့ တင်စမ်း'

သူ အားကိုးသော ဆရာတော်ကြီး၏ တုံ့ပြန်သံကို ဘုရင် နားစွင့်သည်။

'ကိုယ်ပျောက်ဆေး အစွမ်းကို စမ်းချင်လို့ တစ်ကြိမ် လွှတ်ဖူးတယ်၊ အဲသည်နောက်မှာတော့ သူ့သဘောနှင့်သူ ဆေးကို ခိုးပြီး သုံးစွဲဟန် တူတယ်၊ တစ်ကြိမ် တစ်ခါမို့ ချမ်းသာပါစေတဲ့ ဘုရား'

- ကိုယ်ပျောက်ဆေး၊ ကိုယ်ပျောက်ဆေး၊ အင်း ငါ့ဆရာတော်ဟာ အလွန် အစွမ်း ထက်မြက်နေပါကလား -

ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ရွှေမျက်နှာတော်၌ ဒေါသ မရှိ။ အပြုံးရိပ်တွေ ဝေနေ

ပေ၏။ သို့ကြောင့် ချိုသာစွာ မိန့်တော်မူ၏။

'အေးလေ၊ ဆရာတော် ဘုရားက ချမ်းသာပါစေ ဆိုမှတော့ ရာဇဝတ် သားကို လွှတ်လိုက်ကြ၊ မြို့ပြင် ရောက်အောင် ကောင်းမွန်စွာ ပို့လိုက်ကြ မောင် မင်းတို့'

ဗားမဲ့နှင့် ရှင်မုန်ယို

ညောင်ရမ်း မင်းတရား နတ်ရွာစံတော်မူသည်။ ထိုအခါ သားတော် အနောက် ဘက်လွန်မင်း နန်းတက်တော်မူသည်။ ထိုမင်းသည်လည်း ပွဲကျောင်း ကိုယ် တော်အား ဆက်လက် ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်သည်။

အနောက်ဘက်လွန် မင်းတရားကြီးသည် တစ်နေ့သော အခါတွင် ပွဲ ကျောင်း ကိုယ်တော် ဗားမဲ့ ဆရာတော်အား နန်းတော်သို့ ပင့်ပြီးလျှင် ဆွမ်း ဆက်ကပ် လှူဒါန်းသည်။

ထို့နောက် နတ်သျှင်နောင် မင်းပြုသော တောင်ငူမြို့ကို စစ်ပြုလိုကြောင်း လျှောက်ထားတော့သည်။

'တောင်ငူမှာ တောင်ငူ ဘုရင် ကိုးကွယ်တဲ့ ရှင်မုန်ယို ဆိုတာ ရှိတယ် လို့ စုံစမ်း သိရှိရပါတယ် ဘုရား၊ သူလည်း ပွဲကျောင်း ဖြစ်တဲ့ အတွက် အစီ အရင်တွေ ယတြာတွေ ထားလောက်လို့ပါ ဘုရား'

'ဒါအတွက် မပူနှင့် ဒကာတော်၊ ရှင်မုန်ယို တတ်တာက ယတြာကလေး တွေပါ၊ သူ ငါ့ဆီလာပြီး တပည့် ခံဖူးတာကပဲ၊ သိတာပါ'

ရန်ဘက်၏ အခြေအနေကို မိမိဘက်မှ သိထားခြင်းသည် ကောင်းသော အခြေအနေ ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်သဖြင့် မင်းတရားကြီး အားတက်သည်။

'မိုးလေ ကင်းစင်လျှင် ကင်းစင်ချင်း ချီလိုပါသ ဘုရား၊ နေ့ကောင်းရက်
သာ ရွေးပေးတော်မူပါ ဘုရား'

ပွဲကျောင်း ကိုယ်တော်သည် သင်ပုန်း မကိုင် ပုရပိုက် မသုံးဘဲ ချက်ချင်း
တွက်ချက်ပေးသည်။

'တစ်ခုတော့ ရှိတယ် ဒါယကာ မင်းမြတ်၊ အောင်တော့ အောင်မယ်၊ သို့
သော် ကြာမြင့်နိုင်တဲ့ အတွက် တောင်ငူကို တောင်ငူလို့ မခေါ်နှင့်၊ ငူတောင် လို့ ခေါ်'

'မှန်ပါဘုရား၊ ငူတောင်ကို ဘယ်လို ကြံစည်ရပါမတုံး ဘုရား'

'အေး ဟုတ်ကပြီ၊ ငူတောင်ရဲ့ တေဇ အရပ်မှာ ခံတက်ပင်ကို အခြေ
ပြုပြီး တပ်စွဲရမယ်၊ ငူတောင်ရဲ့ တေဇ အရပ်ဟာ အနောက်မြောက်ထောင့်ပဲ၊
သေချာစွာ မှတ်သားထားပေတော့'

ထိုသို့ မိန့်တော်မူပြီးနောက် ပွဲကျောင်း ကိုယ်တော်သည် ပြန်လည် ကြွ
မြန်းသွားတော် မူလေ၏ ။

ပြည့်ရှင်မင်းကလည်း နေ့ကောင်း ရက်သာတွင် တပ်တော်ကြီးကို စေ
လွှတ် လိုက်လေ၏ ။

စစ်သူကြီးသည် တပ်စွဲရန် အရပ်ကို အမှာတော် ရှိလိုက်သည့် အတိုင်း
ရှာဖွေ၏ ။ ရဲမက်များသည် ခံတက်ပင်ကို သန်းရှာသလို ရှာကြ၏ ။

ခံတက်ပင် မရှိ။

အဘယ်မှာ ရှိပါမည်နည်း။ တောင်ငူမင်း၏ ရှင်မုန်ယိုလည်း သူ့အထွာ
နှင့်သူ တတ်သူ ဖြစ်ရာ ခံတက်ပင်ကို ကြိုတင် ဖယ်ရှားထား၏ ။ အဘယ်မျှ
ရှင်းဖယ်သနည်း ဟူမူ အမြစ်သော်မျှ မကျန်အောင် တူးပစ်နှင့်သည်။

သို့သော် ပျဉ်ပုံ တစ်ပုံ ရှိနေသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ တဲတော်ကို ခင်းရန်
ဝင်း အကာ ပြုရန် တစ်ယောက် တစ်လက် ယူငင်ကြသည်။

'အောင်ပြီ ဘုရား၊ အောင်ပြီ'

စစ်ကဲ တစ်ယောက်သည် ဘုရင့် ရှေ့မှောက်သို့ အပြေးအလွှား ရောက်သွား၏။

'ကျွန်တော်မျိုးတို့ ယူတဲ့ ပျဉ်ချပ်တွေ အောက်မှာ ခွေလိမ် ဖြူရော်နေတဲ့ ခံတက်ပင် တစ်ပင် ပေါ်လာကြောင်းပါ ဘုရား'

အောင်ပြီ အော်ကာ ပြေးလာခြင်း၊ မရှိ မဖြစ် အရေးကြီးသော ခံတက်ပင် သတင်းကို တင်လျှောက်ခြင်းတို့ကြောင့် စစ်ကဲမှာ ဆုလာဘ်များ ခံယူရ၏။ ခံတက်ပင်မှာလည်း လဲနေရာမှ ထောင်လာသည်။ လူတစ်ရပ်ခန့် မြင့်သည်။

သို့သော် ရှင်မုန်ယိုမှာ ပွဲကျောင်း ကိုယ်တော် ဗားမဲ့ ဆရာတော် အမိန့် ရှိသကဲ့သို့ မညံ့ပေ။

တောင်ငူ မြို့တွင်းမှ ကျွဲခေါင်း နွားခေါင်း ယတြာများ စီရင်သည်။ ညနေ သုံးချက် တီးလျှင် ယတြာ ကျွဲခေါင်းများက အင်းဝ တပ်တွင်း ဝင်ကာ လူတွေ ကို ဝှေ့သည်။ ခတ်သည်။ ဆင်မြင်းတွေကို ဝှေ့သည်။ ခတ်သည်။

'ဘီလူးကြီး၊ ဟာ ဘီလူးကြီး၊ အမယ်လေး'

'နဂါးကြီးဟေ့ နဂါးကြီးဟ၊ ဟော ဟော ပြေးလာပြီ'

ဟိုကင်းက ထအော်၊ သည်ကင်းက ထအော်သည်။ တကယ်လည်း မဟုတ်။ ထင်ယောင် မြင်ယောင်မျှသာ ဖြစ်သည်။ ကင်းသမား အော်သော အခါ ဓားလှံ ဆွဲလျက် အိပ်မှုနံရံများ ထလာကြရသည်။

ထိုသို့လည်း ငါးည တစ်ကြိမ် ခြောက်ည တစ်ကြိမ်။ ရံခါတွင် တစ်ည တည်း သုံးလေးခါ တပ်လန့်သည်။ အင်းဝ ဘုရင်မှာ တောင်ငူကို လုပ်ကြံရန် ဝေးစွ၊ မြေ အနေအထားပင် မကြည့်ရသေးပေ။ ကျုံးကို မည်သည့် နေရာက ကူး၊ ဘယ်နေရာက ဘယ်လို ပစ်၊ ဘာမျှ မခန့်ခွဲနိုင်သေး။ ချရပ် တပ်စွဲထား သော

တောင်ငူ၏ ကက်ကင်းဓာတ် ခံတက်ပင် တပ်သော်မှ ငြိမ်ဝပ် အေးချမ်း ခြင်း
မရှိသေး။

သို့အတွက် အင်းဝ ဘုရင်သည် ပွဲကျောင်း ကိုယ်တော်ထံသို့ မြင်းလျင်
လွှတ်ကာ လျှောက်ထား အကြံ တောင်းရတော့သည်။

'ရွှေနန်းရှင် လျှောက်ထားပါသည် ဆရာတော် ဘုရား၊ ဣတောင်မြို့သို့
ချီတက် လုပ်ကြံရာတွင် ခံတက်ပင်တွင် တပ်စွဲ ချရပ်ထားပါလျက် လူနှင့် ဆင်
မြင်းများမှာ တစ်စုံတစ်ရာ၏ အခတ် အဝှေ့ ခံရပါသည် ဘုရား၊ တပ် လည်း
မငြိမ်သက်၊ ခြောက်ရက် တစ်ခါ ငါးရက် တစ်ခါ လန့်နေရာ မည်သို့
ဆောင်ရွက်ရမည်ကို မိန့်တော်မူပါ ဆရာတော် ဘုရား'

ပွဲကျောင်း ကိုယ်တော်သည် တင်လွှာကို ဖတ်ရှုပြီးသွားသည်။
ရုတ်တရက် ထရပ်သည်။ ခေါင်းပေါ်တွင် ဆောင်းထားသော ဒေါက်ချာကို
ကြမ်းပေါ်သို့ ပစ်ချသည်။ ကျက်သရေခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။

မြင်းလျင်များမှာ ခေါင်း ယားယံ၍ ဒေါက်ချာ ချွတ်ထားခဲ့သည်၊ ပေးစရာ
တစ်ခု ရှိ၍ ဝင်သွားခြင်း ဖြစ်သည် အထင်ဖြင့် စောင့်ဆိုင်းနေကြသည်။ အချိန် သာ
ကုန်သည်။ ပွဲကျောင်း ကိုယ်တော်ကား ပြန်ထွက်မလာချေ။

ဣတောင်သို့ အချိန်မီ ပြန်ရောက်မှ ဖြစ်မည်။

မြင်းလျင်တော်များမှာ ကျက်သရေခန်းဘက် ကြည့်လိုက်၊ နေလုံးကို
လှမ်း ကြည့်လိုက် ဖြစ်နေကြသည်။ နေလုံးကြီးကား တရွေ့ရွေ့ ကျဆင်းနေသည်။

မြင်းလျင်တွေ ထပြန်လာခဲ့ကြသည်။ စစ်ရေး မက်ရေးတွင် တစ်ပဟိုရ်
သည်ပင် များစွာ အရာရောက်၏ ။ မင်းတရားကြီး မျှော်တော်မူရောမည်။

အမှန်ပင် ဣတောင် ခံတက်ပင် အရပ်၌ မင်းတရား မျှော်နေသည်။ သန်း
ခေါင် တိုင်ပါလျက် စက်တော် မခေါ်သေး။ ဖုန် အလူးလူး ချွေး အရွဲ့ရွဲ့နှင့်

မြင်းလျင်များသည် ရှေ့တော်သို့ ချက်ချင်း ဝင်ရောက် ခစား၏။

'ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ သဝဏ်ပေကို ဖတ်အပြီးမှာ ဘာမျှ မပြောဘဲ ခေါင်းက ဒေါက်ချာကို ကြမ်းပေါ်ကို ပစ်ချပြီး ကျက်သရေခန်းထဲ ဝင်သွားလိုက် တာ ကျွန်တော်မျိုးတို့ ထပြန်သည် အထိပါပဲ ဘုရား'

ဘုရင်မင်းမြတ် စဉ်းစားသည်။ သည်မျှ အရေးကြီးနေပါလျက် ယင်းသို့ မည်သည့် အတွက် လုပ်ရသနည်း။ အဖြေ မရ။

'အမတ်ကြီးကို ခေါ်ချေကြစမ်း'

တစ်ခဏ အတွင်း မင်းတိုင်ပင် ပညာရှိ အမတ်ကြီး ကပိုကယိုဖြင့် အခစား ဝင်လာသည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်က မြင်းလျင်များ ကြုံခဲ့ရပုံကို ပြန်လည် မိန့်ကြား၏။

'အမတ်ကြီး ဘယ်လို သဘောရသတုံး၊ ဘာအဓိပ္ပာယ်တုံး'

'ခေါင်းပေါ်က ဒေါက်ချာဟာ အထွတ်အမြတ်ပါ ဘုရား၊ ဒါကို ပစ်ချတာဟာ အထွတ်အမြတ် ထိပ်ချာ တစ်ခုခုကို ဖြိုတ်ချခိုင်းတာပါ ဘုရား၊ ပါးစပ် က မမိန့်တာဟာ မပြောကောင်းလို့ ဖြစ်တန်ရာပါသည် ဘုရား'

ထိုစကားကို ဘုရင် သဘောကျသည်။

ပညာရှိ အမတ်ကြီး အဖြစ် မြှောက်စားထားရကျိုး နပ်ပါပေသည်ဟု ပီတိ ဖြစ်ရသည်။

'ကောင်းပါပေတယ် အမတ်ကြီး၊ ငါ ကြံစည်လို့ မရတာ တွေ ပညာရှိ နှင့် တွေ့တော့မှ ပေါ်လာတာပါကလား၊ အင်း ဆက်ပါဦး'

'သည်တော့ အရှင်မင်းကြီး သိမ်းပိုက်တော်မူမယ့် ငူတောင်မြို့ တည်ထောင်စဉ်က တစ်ချက်တည်း တစ်ချိန်တည်း တည်လုပ်ခဲ့သော အရာတွေထဲ မှာ မြတ်စောညီနောင် စေတီတော်မြတ်ကြီးလည်း တစ်ရပ် ပါဝင်ပါတယ် ဘုရား၊

ဒါကြောင့် ငှက်တောင်ကို နာမ်နှိမ်ဖို့ အတွက် စေတီတော်ရဲ့ ထီးကို အချ ခိုင်းတာပါ ဘုရား'

'အင်း ကောင်းပါ၊ ကောင်းပါ၊ နို့ နေပါဦး အမတ်ကြီးရယ်၊ မြတ်စော ညီနောင် ဘုရားက ထီးကို ချလိုက်ကြကွာ ပြောရင် ဖြစ်ပါလျက်နှင့် ဆရာ တော် ဘုရားက ဘာကြောင့် သွယ်ဝိုက် ပြောရတာ တုံး'

'မတော်လို့ပါ ဘုရား၊ ဆရာတော် ဘုရားဟာ ပွဲကျောင်း ဘုန်းကြီး ဖြစ် နေပေမဲ့ မြတ်စွာဘုရား၏ သားတော် ရဟန်းပဲ ဖြစ်ကြောင်းပါ ဘုရား၊ ဘုရား သားတော် တစ်ပါးဟာ စေတီ တစ်ဆူရဲ့ ထီးတော်ကို ပြုပြင်ချင်လို့ ရွှေသင်္ကန်း ကပ်ချင်လို့ ချတာ ဆိုရင် အချခိုင်းလို့ တော်ပါတယ် ဘုရား၊ အခုတော့ စစ်ရေး ကိစ္စ အတွက် နာမ် နှိမ်တာ ဆိုတော့ ပရိယာယ်နှင့် ရှောင်တာ ဖြစ်ဟန် တူ ကြောင်းပါ ဘုရား'

'အင်း၊ ပညာရှိကို ကိုးကွယ်ရတာ အကျိုး ရှိပါပေတယ်'

ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ကျေနပ် ဝမ်းသာစွာဖြင့် ပတ္တမြား လက်စွပ်ကို ချွတ် ပြီး ပေးသနားတော်မူလိုက်၏ ။

မြတ်စောညီနောင် စေတီမြတ်မှ ထီးတော်ချရေးကို နေ့မဆိုင်းပါ။ ညဉ့် တွင်းချင်း ရဲမက်များ ငြိမ်းဆင်ပြီး ဖြိုတ်ချပစ်သည်။

ထိုသို့ ငှက်တောင်ကို နာမ်နှိမ်ပြီးချိန်မှ စတင်လျက် ရှင်မုန့်ယို၏ ကျွဲခေါင်း နွားခေါင်းများလည်း အာနိသင် ပြယ်ပြီ။ တပ်တော်တွင်း၌ အထိတ်အလန့် မရှိ အေးချမ်းပြီ။

ငှက်တောင် မြို့တွင်း၌ ရေနံနှင့် ထင်း မြက် ဆန်စပါး အလုံအလောက် သွင်း ထားပြီး ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် အင်းဝ ရွှေနန်းရှင်၏ တပ်တော်ကြီးသည် ကြာ ရှည် ကြာညောင်း ဝန်းရံထားမည့်ပုံ မပေါ်။ အင်ကြီး အားကြီးဖြင့် စီးနင်း ဖြိုဖျက် တိုက်ခိုက်မည့် အရိပ်အယောင်ကို ပြနေသည်။

တောင်ငူဘုရင် နတ်သျှင်နောင်၏ စစ်သည် ရဲမက် ဆင်သည် မြင်းသည်
အင်အားမှာ အင်းဝနှင့် စာသော် နည်းပါးသည်။ စစ်ကြီး ဖြစ်လျှင် လူသူတွေ
သေကျေမည်။ တရကြမ်း ဝင်လာသော စစ်သည်များသည် အိမ်ခြေများကို မီး
တိုက်လိမ့်မည်။ လူများကို သုန့်ကျွန် အဖြစ် ဖမ်းဆီးလိမ့်မည်။ ထောင်းထောင်း
ညက်မျှ ကျေလိမ့်မည်။

ဆရာတော် သမားတော်များသည် တောင်ငူမင်းအား ထိုအကြောင်းများ
ကို ညွှန်ပြသည်။ အနောက်ဘက်လွန် မင်းတရားကြီးနှင့် ဆွေမျိုး တော်ကြောင်း
လည်း ထောက်ပြကြသည်။ သို့အတွက် တောင်ငူမင်း နတ်သျှင်နောင်သည် မြို့
တံခါးကို ဖွင့်ကာ အညံ့ခံလိုက်ပါတော့သတည်း။

*